CHARITNÍ POSEL

Oblastní charita Pardubice

Vydává Oblastní charita Pardubice / 9. ročník 2020/2021 **ZDARMA**

Andělem snadno a rychle!?

Duchovní slovo otce Václava Čunka, SDB

Procházím návrh tohoto vydání Charitního posla a hledám červenou niť, která by mě mohla přivést k nápadu, o čem psát. Heuréka, mám to! Posel se překládá v řečtině angelos, anděl. Navíc v každém článku vystupují „andělé“ zvláštního druhu – z masa a kostí. Nejen ti v hospicové domácí péči, kteří nesou jejich jméno, ale všechny pečovatelky, pěstouni, sestry… Andělem se však také stává klient, který poděkuje úsměvem, příbuzný, který se přes obavy pustí doma do péče o umírající maminku a další a další. V souvislosti s anděly mi vystoupila z říše (skoro) zapomnění událost před 35 lety, ještě nikomu jsem o ní nevyprávěl.

Měl jsem tehdy devatenáct (jako pan Kudrna, viz obr. dále). Pro některé spolužačky jsem sice byl atraktivní typ, ale na druhou stranu žádná sláva: nejmladší ze 4 dětí, tedy trochu rozmazlený, nepraktický, dost zakomplexovaný – neustále se porovnávající se staršími sourozenci, kteří se mi jevili jako schopnější, zajímavější atd. Před několika týdny jsem odmaturoval na zdravotní škole. V tuto dobu jsme dostali zprávu, že strejdu Jožku zabila sekačka na trávu. Rodiče se dlouho nerozmýšleli. Tetu, vdovu s třemi malými dětmi, musíme hned navštívit. Vybavuji si jen pár kontur: uplakaná teta, nejmladší tříletý bratránek v dětské postýlce, ve vzduchu stopa smrti, tíseň... Vzpomínám si, že jsem si hlavně hrál s dětmi,

Pokračování na straně 2

Otec Václav Čunek, vypouštění holubice při charitní pouti

Více než 28 let pomáháme...

Slovo ředitelky

Vážení přátelé,
pokračujeme v naší tradici a vydáváme již deváté číslo našich Charitních novin. V letošním roce jsme je přejmenovali a to z důvodu, že bychom chtěli zdůraznit změnu. Přáli bychom si ukazovat cestu. Záleží nám v první řadě na tom, jak svoji práci děláme, aby byla kvalitní s úctou k člověku. Chceme být poslem dobrých zpráv, důstojného stáří, šťastného dětství, být si vzájemně anděly.

Na prvním místě chci jménem všech zaměstnanců poděkovat Vám všem, kteří jste s nepřehlédnutelnou láskou po celý uplynulý rok podporovali naši činnost finančními dary, modlitbou, dobrovolnou prací nebo účastí na benefičních akcích. I díky Vám se nám daří stále rozšiřovat charitní dílo. Poslední rok byl velmi náročný. Velmi intenzivně jsme prožívali epidemii koronaviru, pacientů a klientů jsme měli více a naše služby jsme dělali za ztížených podmínek v ochranných pomůckách, které jsme měli našité od dobrovolníků. Zdravotní sestry a pečovatelky sloužily dál svým pacientům s láskou a úctou, jako by se nic nedělo. A za to jim patří nesmírný obdiv.

Pokračování na straně 23

DOMÁCÍ HOSPIC ANDĚLŮ STRÁŽNÝCH

Domácí hospic Andělů strážných je název projektu Oblastní charity Pardubice. Cílem projektu je zkvalitnění a rozšíření poskytování paliativní péče v našem regionu. Organizačně spadá pod holické středisko Domácí zdravotní péče Oblastní charity Pardubice.

Více na straně 3

Ze života pardubické Charity...

Na straně 23 najdete informace o benefičních a společenských akcích, pořádaných během roku. Díky Vám a Vaší podpoře můžeme pokračovat v pomoci potřebným.

Více na straně 23

snažil se dát tetě najevo, že je mi to líto, ale že ji Bůh i my máme rádi a že si může na chvíli odpočinout. Přišla pak za mnou a řekla: „Vašíčku, ty jsi anděl.“ Tento výrok mi pak po léta opakovala při každém setkání. Podotýkám, že jsem měl tehdy bílé kalhoty se zvony (dozvuk let sedmdesátých) a světlejší košili. Na druhou stranu teta nebyla idealistická romantička. Naopak: vedoucí hospody, která dokázala srovnat pomalého číšníka i ojíněného štamgasta. Tehdy jsem byl asi poprvé, kromě Mikulášských čet, nazván andělem. Bylo to bez kurzů krizové intervence, bez teologie, bez zkoušek nemocničního kaplana či psychoterapeutického výcviku. Nejasně jsem začal chápat, že anděl (odborníci prominou) nemusí být dokonalý, bezchybný. Stačí mít kousek citu, otevřené srdce. Ale nejen to. Musí mu to také býti „shůry dáno“, protože v apatyce se to doposud nedá sehnat. Ale ten, co „nahoře“ poděluje, není skoupý, nabízí všem. Stačí poprosit a mít dobrý úmysl. Zmíněná odborná studia příslušných věd nejsou podmínkou (ale k zahození také ne). A co bílé kalhoty? Nechám na vaší úvaze.

Věc má však ještě jednu stránku. Teta totiž pronesla zázračně ozdravnou větu, když mě označila za anděla. Nikdy jsem o tom takto nepřemýšlel, ale možná zasadila mým komplexům zásadní úder. Nestal jsem se třeba disponovanějším pro následnou práci „zdravotní sestry“? Možná mě učinila svobodnějším pro pozdější těžké rozhodování, zda se vydat cestou kněze, salesiána. Kdo ví. Znáte báseň od Jana Skácela Naděje s bukovými křídly?

Novému ránu rožnem svíci
je neznámé a nemá tváře
jak anděl v dřevu lípy spící
a čekající na řezbáře…

Uvidět v kuse špalku lípy anděla umí jen umělec (a zamilovaný/á !). Přeji každému z vás, aby měl kolem sebe takové „řezbáře“. Dokonce vám přeji, abyste v druhých dokázali zahlédnout anděla, abyste jim ho pomáhali také objevit i přes nánosy kdoví čeho. To už není andělská, ale přímo Božská schopnost.

P. Václav Čunek

Hospic je nadějí

Motto:

,,Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a znějící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne… A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.“

(1Kor 13, 1–8; 13)

Problematika hospiců se v posledních letech stala celospolečenským tématem. Je vnímána jako něco dobrého a pro vážně nemocného člověka a jeho rodinu potřebného… Mnoho komunikačních potíží však přináší skutečnost, že ve společnosti je smrt stále vytěsněná.

Způsoby sdělování fatálních diagnóz jsou velmi různorodé. Neexistuje žádný návod, neboť každý člověk je jedinečný. I přes veškerou a trpělivou snahu lékařů dochází k častému vytěsňování nemoci, a to nejen samotným pacientem, ale i jeho blízkými. Následně se v naší službě potýkáme s marností léčby. Setkáváme se s otázkou: ,,Co kdyby mně ještě něco pomohlo, abych se uzdravil?“

Před nedávnem tragicky zahynul mně blízký člověk. Byl velmi mladý. Nikdo z jeho rodiny a ani my jsme neměli čas se na jeho odchod připravit. Prožívali jsme šok, zoufalství a mnoho dalších negativních emocí. Nedokázala jsem odpovědět na otázku: ,, Proč zrovna on?“ Chtěla bych mu ještě říci, že byl moc fajn a že jsem ho měla moc ráda. Už mu to nikdy nesdělím…

V kontextu událostí nedávné doby si uvědomuji, že život sice končí smrtí, ale hospic je nadějí. Čas se stává milostí, kterou člověk dostal, aby se rozloučil, doprovodil a dosloužil. Jak tuto dobu využijeme, ovlivníme jen my sami. Můžeme se upínat k marné léčbě a čas bude pozvolna plynout… Paradoxně správně nastavená paliativní léčba může život prodloužit a zkvalitnit. Vše začíná a končí láskou. Nikdy to není Sofiina volba. Všichni si přejeme, aby zde na zemi blízcí byli s námi co nejdéle. Leckdy to není jejich přání, nýbrž naše.

Markéta Vašková
vrchní sestra Domácí zdravotní péče, středisko Holice

MOBILNÍ HOSPIC

sbírkové konto 2300796054/2010 Fiobanka, a. s.

Vybavení a zdravotní pomůcky nezbytné pro výkon domácí hospicové péče, které nehradí zdravotní pojišťovna:

Koncentrátor kyslíku
Dávkovač morfia k tlumení bolesti
Polohovací lůžko
Antidekubitní matrace (proti proleženinám)
Odsávačka
Automobil pro přepravu hospicového týmu

Vojtěch Gottwald, fundraiser
733 161 618, gottwald@charitapardubice.cz

Co je Domácí hospic Andělů strážných

Domácí hospic Andělů strážných je název projektu Oblastní charity Pardubice. Cílem projektu je zkvalitnění a rozšíření poskytování paliativní péče v našem regionu. Organizačně spadá pod holické středisko Domácí zdravotní péče Oblastní charity Pardubice.

Co je Domácí hospicová péče?

Domácí hospicová péče je zdravotně - sociální službou Oblastní charity Pardubice. Poskytuje paliativní péči pacientům, kteří chtějí závěr svého života strávit ve svém prostředí mezi svými blízkými.

Co je paliativní péče?

Podle Světové zdravotnické organizace je paliativní péče přístup zaměřený na zkvalitnění života pacientů a jejich blízkých, kteří se potýkají s problémy spojenými s život ohrožující nemocí. Pomocí včasného rozpoznání a přesného vyhodnocení se věnuje prevenci a úlevě od bolesti a dalším problémům v rovině tělesné, duševní i duchovní. Paliativní péče je poskytovaná multioborovým týmem a je založena na chápání umírání jako přirozeného procesu. Tím, že podporuje kvalitu života, pomáhá paliativní péče příznivě ovlivňovat průběh onemocnění.

Komu jsou naše služby určené?

Služby poskytujeme pacientům, kterým jejich ošetřující lékař hospicovou péči doporučil. Další podmínkou je, že rodina sama je schopna zajistit péči po celý den.

Kde službu poskytujeme?

Domácí hospic Andělů strážných působí na Holickou a částečně i v okresech Chrudim a Rychnov nad Kněžnou (Kostelecko). Druhé středisko Oblastní charity Pardubice pak Domácí hospicovou péči poskytuje na Pardubicku, Přeloučsku a v západní části Chrudimska.

Kolik naše služby stojí?

Od klientů nevybíráme žádné poplatky. Platí se jen za případné zapůjčení kompenzačních pomůcek a využití dalších zpoplatněných služeb Oblastní charity Pardubice.

V čem se liší Domácí hospicová péče od Domácí zdravotní péče?

Zdravotní péči sestřičky poskytují maximálně do dvaceti kilometrů od střediska. Podle indikace praktického lékaře jsou dostupné 24h denně /7 dní v týdnu, pokud to předepíše ošetřující lékař. K paliativním pacientům jezdí až 30 km, mimo běžnou pracovní dobu jsou kdykoliv k dispozici podle aktuální potřeby pacienta. Kromě sestřiček pacienta navštěvují i naši lékaři v čele se specialistou v oboru paliatrie, dále pak psychosociální pracovník a duchovní, který v případě potřeby nabízí podporu i pozůstalým.

Děkuji Vám, našim klientům

K napsání osobní zpovědi jste mě přivedli Vy – moji bývalí i stávající klienti a Vaše rodiny…

Do Charity jsem nastoupila před čtrnácti lety jen proto, že jsem tehdy byla matkou dvou synů ve věku čtyři a devět let. Jelikož manžel je zaměstnán ve státní službě, tak nebylo možné pracovat v nemocnici na směny. Tehdy jsem celé svoje možné působení v Charitě vnímala pouze na krátkou dobu. V hlavě jsem měla vizi, jakmile mladší chlapec půjde do školy, tak se vrátím do nemocnice. Nestalo se tak…

Během let jsem došla k poznání, že dostávám mnohem víc, než dávám… Setkala jsem se s bolestí, utrpením, umíráním, ale především jsem byla svědkem lásky. Byli jste to Vy, kteří jste ani na chvíli nezapochybovali, že se o svého blízkého postaráte do posledních chvil jeho života. Mnohdy jste zapřeli sami sebe. Po probdělých nocích jste nenaříkali a znovu jste s odhodláním sloužili…Veškeré Vaše myšlenky směřovaly k tomu, abyste splnili přání svých nejdražších zemřít doma.

Myslím, že Bůh existuje. Denně se s ním setkávám v každém umírajícím člověku, jenž nese svůj kříž. Je v srdcích Vás, kteří jste se nezištně rozhodli sloužit svým bližním. Zvolili jste si tu nejlepší možnou cestu, i když zároveň nejtěžší.

Markéta Vašková,

Hospic – škola života

Asi každý, kdo se pohybuje v paliativní péči, dostává často otázku typu: „Jak se s tím vyrovnáváš?“, resp. „Kde čerpáš sílu k tomu, setkávat se tak často se smrtí?“. Sám jsem si zvykl odpovídat na tuto otázku tím, že tu sílu čerpám z kontaktu s klienty samotnými a že jsem to já, kdo si více odnáší, než přináší. Na doplňující otázky, jak to myslím, jsem v poslední době začal odpovídat tím, že se nad tím zamyslím písemně.

Sv. Jan Zlatoústý, veliký křesťanský teolog ze čtvrtého století, prohlásil, že chudí jsou na světě proto, aby bohatí mohli být spaseni. Chtěl tím říci, že člověk, který obdarovává druhého, prospívá sám sobě a má být vděčný za možnost posloužit, spíše než aby vděčnost očekával – „shromažďuje si poklady v nebi,“ jak se píše v Písmu (Mt 6:20). To je princip, který by podle mého názoru měl stát za každou charitní službou a týká se to i služby u lůžek těch, kteří umírají. Avšak zde to svým způsobem platí ještě v hlubším slova smyslu.

Smrt patří mezi největší tajemství na tomto světě. Vědomí smrtelnosti je něco specificky lidského – zvířata si ji neuvědomují, andělé ji neznají. Ať už na lidský život na této zemi nahlížíme jakkoliv, je smrt jeho zakončením, završením. Od nejstarších dob inspiruje k otázkám a k hledání odpovědí v náboženství, filosofii či umění. Platón za moudrého člověka (filosofa) považuje právě toho, kdo se zaobírá otázkou smrti a je tak na ni připraven (vzorem mu je jeho učitel Sokrates). Tomáš Kempenský, jako řada dalších křesťanských duchovních spisovatelů, podobně za blahoslaveného považuje toho „který hodinu smrti své vždycky má před očima a každého dne se na smrt připravuje.“

Často se říká, že moderní člověk smrt vytěsnil. Ať už tomu tak skutečně je, nebo je toto tvrzení příliš zjednodušující, pravdou je, že reálnou zkušenost s umíráním má člověk méně než v dřívějších dobách, přičemž tato zkušenost je důležitou součástí onoho potřebného pamatování na vlastní smrt. A to je důvod, proč setkání s umírajícím je cenná životní zkušenost. Umírající není jen ten, jenž je odkázán na pomoc druhých – stále do velké míry je tím, který druhému předává zkušenost s prožíváním onoho velkého tajemství.

Podtitul klasického díla hospicové péče od Elisabeth Kübler-Rossové O smrti a umírání zní „Co by se lidé měli naučit od umírajících“. I ve chvíli umírání, ba v důležitém smyslu slova právě v této chvíli, může být člověk učitelem. A to nejen „učitelem umírání“, ale i žití, jelikož umírání je stále součástí života a život plyne směrem k onomu bodu svého završení. Přijmout smrtelnost i fakt blížící se smrti neznamená rezignovat, nýbrž přijmout život v jeho plnosti. Doprovázející jsou obdarováni nejen těmi „moudrými“, kteří statečně a odevzdaně, tedy aktivně (odevzdat se neznamená vzdát se) přijímají svou situaci, a kteří i při umírání vyzařují lásku k životu a víru v jeho smysluplnost. To jsou vzácná setkání, ale vlastně každý člověk, který druhého pustí do oné intimní chvíle loučení se životem, i když je plna zklamání a rezignace, předává cennou zkušenost. A všem, kteří do ní vpustili i mne, musím především poděkovat, i když se mi to ne vždy daří vyjádřit. Proto tak činím alespoň touto obecnou formou. Musím být vděčný za zkušenost, která mi pomáhá uspořádávat si hodnoty ve vlastním životě a být připraven na jeho závěr, který může přijít kdykoliv.

Ano, i když neumím druhému uspokojivě zodpovědět na onu častou otázku „Proč zrovna já?“, zvláště, vyslovuje-li ji mladý člověk, sám si odnáším odpověď, že je to proto, abych si ji později nekladl já sám, nebo jinými slovy: abych si nyní mohl odpovědět na otázku: „Proč zrovna já jsem ještě zdravý? Jaký úkol mám ještě splnit?“ Nebo, řečeno se svatým Janem Zlatoústým, abych i já „mohl být spasený“.

Miloš Mrázek,
psychosociální pracovník,
koordinátor Domácího hospice Andělů strážných

Pohled z obou stran

Ráda bych se se čtenáři Charitního posla podělila o svou zkušenost. Jsem zdravotní sestra z holického střediska Domácí zdravotní péče Oblastní charity Pardubice (OCHP). Před pár měsíci jsem se ocitla tak říkajíc na druhé straně. Zjistila jsem, jaké to je být náhle v náročné situaci, kdy je člověk sám, nebo jeho blízcí, odkázán na pomoc druhých.

Moji rodiče se po dlouhou dobu starali o moji nemocnou babičku. Do nedávné chvíle to šlo bez větších obtíží. Asi před měsícem se její zdravotní stav hodně zhoršil. Rodiče již tak náročnou péči (časově i fyzicky) sami nemohli zvládat, jelikož jsou stále zaměstnaní.

Sama jsem zakusila, že největší počáteční obavy člověka v takovéto situaci se týkají zejména dvou oblastí. Je to jednak úřední stránka, například co se týče vyřízení žádosti o příspěvek na péči. Avšak především je to otázka: „Můžeme si opravdu nechat rodinného příslušníka doma? Budeme to zvládat časově, fyzicky i psychicky? “

Se svými obavami jsem se obrátila na vrchní sestru OCHP v Holicích Markétu Vaškovou a vše jsem jí popsala. Ta hned druhý den přijela, aby sama situaci u nás doma zhodnotila a zařídila vše potřebné s minimálním zatížením rodičů. Nabídla nám možnost zdravotní péče (nyní k nám 3x týdně jezdí zdravotní sestry), ale také možnost krátkodobého pobytu v odlehčovacím zařízení OCHP Červánky Pardubice. To jsme jako rodina takřka okamžitě uvítali a udělali jsme dobře. Odlehčovací služby opravdu všem doporučuji, neboť odpočinek pečujících osob je nesmírně důležitý.

V Červánkách se o babičku starali pěkně po stránce zdravotní i sociální. Kdykoliv jsme ji mohli kdokoliv navštívit. Během těchto dnů jsme si z charitní půjčovny pomůcek objednali polohovací lůžko s antidekubitní matrací. Postel nám přivezli přímo do pokoje babičky a smontovali. Také jsme začali využívat pečovatelskou službu OCHP. Nyní k nám pečovatelky jezdí jedenkrát týdně a pomáhají babičce s hygienou. Vše funguje skvěle.

Co se týče administrativní stránky a také psychologické pomoci pečujícím osobám, zde patří velké poděkování psychosociálnímu pracovníku paliativního týmu, který nám v obojím velice pomohl. Prošel s námi potřebné dokumenty a byl také vždy ochoten poradit po telefonu či přímo návštěvy u nás doma.

Od té doby, co využíváme všech těchto služeb, se život naší rodiny vrátil téměř do starých kolejí. Stres již u nás není na denním pořádku. Co je zvlášť důležité, i na babičce je vidět, že se cítí lépe.

Sama za sebe musím říci, že je pro mne tato zkušenost velmi cenná i proto, že nyní mohu více porozumět situaci, v níž se nacházejí pacienti a jejich blízcí, k nimž jako charitní sestřička jezdím.

Proto, milí čtenáři, pokud se ocitnete ve stejné či podobné situaci jako my, nebojte se požádat o pomoc. Najdeme společně řešení. Nejste v tom nikdy sami!

Lucie Smetanová, zdravotní sestra z holického střediska

Dobré slovo léčí

Pan Milan Kudrna (94) je senior, který využívá naši pečovatelskou službu. Žije sám ve svém rodinném domku a mnoho zastane sám, dochází za ním rodina: syn, vnučky a pravnučky. Péče Charity mu v jeho samostatnosti spíše jen dopomáhá a dodává jistotu. Pan Kudrna je totiž navzdory svému věku stále čilý fyzicky i duševně. Když k němu přijdete na návštěvu, pohostí vás vlastnoručně upečenou buchtou a ručně namletou kávou nebo dobrým čajem (přednost dává černému Darjeelingu). Schůzku je možné si domluvit i emailem, protože pan Kudrna si s internetem rozumí. Byť jak říká: „Jsou tam kolikrát takové bláboly, že se raději uchýlím k nějaké knize.“ Těch má doma několik tisíc a má je roztříděné možná lépe, než v leckteré knihovně. Když si při rozhovoru na něco vzpomene, podívá se do katalogu a hned ví, kde najde to, co chce zrovna ocitovat. Nejkrásnější knihou mu však jsou jeho vlastní vzpomínky. Pan Kudrna žil aktivně i v dobách minulého režimu, s nímž se příliš „nekamarádil“. Vedle své práce konstruktéra (je hlavním autorem nebo spoluautorem několika desítek patentů) se věnoval vysokohorské turistice, józe, výtvarnému soustružení dřeva (na vlastnoručně vyrobených strojích), ale v mládí třeba i iluzionismu. Povídání s panem Kudrnou by skutečně vydalo na objemnou, a přitom čtivou a poučnou knihu. My nyní čtenářům Charitního posla přinášíme jen krátký rozhovor.

Pane Kudrno, jak dlouho už využíváte služeb Charity?
Jsou to už asi čtyři roky. Tehdy ještě žila má paní, která byla vážně nemocná, a charitní pečovatelky a sestřičky k ní jezdily i několikrát denně. Byla to veliká pomoc, protože bez Charity by moje žena doma být nemohla. Sám bych to všechno nezastal. Pak péče Charity z mé ženy přešla na mne.

Jak službu Charity hodnotíte?
S Charitou jsem velmi spokojený a jsem rád, že existuje. Včera jsem shodou okolností hovořil se svým asi o tři roky mladším kolegou, který byl významným skautským vedoucím a činovníkem. Nyní se svou ženou, která má pokročilou formu Alzheimerovy choroby, žije v charitativním zařízení ve středních Čechách. Velmi si péči pochvaloval. Je velmi dobře, že existují takovéto možnosti, a že staří lidé mohou být spolu a žít důstojně a kulturně. Mnozí moji známí dožívali prostřednictvím takovýchto bohulibých charitativních organizací.
Sám jsem rád, že díky těmto službám mohu žít stále u sebe doma a rád bych tady v domku, kde jsme se ženou žili skoro celý život a kde jsme vychovali našeho syna, mohl být až do konce života.
Když ještě žila má paní, tak ke konci k ní pečovatelky jezdily až třikrát denně. Ke mně chodí jen třikrát za týden. Nosí mi nákupy a mají se mi starat také o úklid. To pečlivě dělají, ale musím se přiznat, že se snažím, co mi síly stačí, udělat si toho ještě před tím, než pečovatelka přijde, co nejvíce sám, aby jí zbyl čas na popovídání. Pro mne je totiž prvořadé s někým si promluvit, komunikovat. K tomu musím říci, že jak jsme všichni různí, tak i pečovatelky, které ke mne docházejí, jsou každá jiná a s každou se povídá jinak. Já je vlastně někdy i lituji. Za den musí obejít hodně lidí a když mají všude poslouchat všechny ty strasti, kde koho co bolí, tak to je to jistě hodně vyčerpávající. Já se snažím o svých bolestech moc nemluvit. I když zrovna dnes mne chytla záda a já se sotva hýbal. Ale když pak přišla paní pečovatelka, co ke mně chodí nejčastěji, tak po krátkém popovídání při tom, co mi tady uklízela, mě najednou ta bolest polevila. Neumím si to vysvětlit. I dobré slovo prostě umí léčit. To si dnes málokdo uvědomuje, zejména z těch mladších, že slovo dovede působit – kladně, ale i záporně.

Když zmiňujete mladé – já Vás chtěl také požádat o to, zda byste právě jim nechtěl něco vzkázat. Vy jste toho v životě hodně zažil a prožil, vím o Vás, že jste také mnoho četl a přemýšlel o světě. Je něco, co byste chtěl sdělit těm, kteří mají život před sebou a mohou svět, v němž ho budou žít, ovlivňovat, spoluvytvářet? Jak mají dobře žít?
Já mám jednu zásadu a myslím si, že je to zásada, která je pro život velmi důležitá: Nezávidět! Nikomu nezávidět vůbec nic. Já jsem vyrůstal ve značné chudobě a znal jsem lidi, kteří žili vyloženě v bídě, kterou si dnešní mladí neumějí ani představit. Vzpomínám si třeba na to, jak jsem jako malý kluk pomáhal dětem, které jejich maminky poslaly vyhrabávat na smetiště za bývalým pivovarem nespálené zbytky uhlíků v popelu, aby měly doma na čem uvařit. V mé širší rodině se pak někteří tvrdou a poctivou prací dobrali určitého bohatství. To říkám proto, že mohu srovnávat. Chci říci toto: Bohatství skutečně není vše, pokud v životě chybí to nejdůležitější. Lidé, co cestovali po Asii, mi vyprávěli o buddhistických mniších, co se všeho majetku vzdali, mají jen svou kutnu a jehlu na její vyspravování, které činí tím, že vytáhnou nit z jiného místa. A pak mají misku, do níž jim lidé dávají jídlo. A jsou to lidé, kteří jsou šťastní, hluboce spokojeni se svým životem. Na druhé straně mnozí bohatí šťastní nejsou. Zvláště když to bohatství získali nekalým způsobem, bez poctivé práce.
Další moje zásada je: Nikomu nevnucovat svůj názor! Něco jiného však je diskutovat a obhajovat své přesvědčení. To je

Fotografie z roku 1946, kdy panu Kudrnovi bylo 19 let a vydal se se svým kamarádem na kole a se stanem z Pardubic do Vysokých Tater. (Archiv pana Kudrny.)

„Všeho do času, Pán Bůh na věky," říká pan Milan Kudrna, mezi jehož výrobky patří i krásné přesýpací hodiny a dodává: „Odměřují i můj čas." (Foto M. Mrázek)

důležité – aby člověk věřil tomu, v co věří, z přesvědčení. Ne kvůli tomu, že se „to nosí". A k tomu je potřeba znát i protinázor. Např. já tady mám několik Biblí v různých překladech. Já jsem četl hlavně Bibli kralickou. Ale mám tady i překlad Svědků Jehovových – i s nimi jsem hodně diskutoval a srovnával si jejich názory s mými. Více jsem se však k četbě Bible dostal až v důchodu. Bible nejde jen číst, musí se studovat a snažit se jí pochopit. Je třeba se zamyslet nad každým řádkem, co mi říká o mém životě. Ale mám v knihovně i hodně knih, které kritizují církev. Ono se v dějinách často stalo, že církev dělala něco, co je v rozporu s tím, o čem se píše právě v Bibli. I o tom je třeba vědět a mít na to názor.

Nezávidět, vědět, proč v něco věřím, umět to kriticky zkoumat a diskutovat o tom, avšak nevnucovat názory druhým, poctivě pracovat - to jsou jistě moudré rady, které platí vždy a všude. Je něco, co platí právě pro dnešní svět, když ho srovnáte s tím, jaký byl dříve?

Lidé se dnes podle mne až moc honí za mamonem a hmotným úspěchem, ale také chtějí mít život co nejpohodlnější. Já jsem např. nepřítelem všech těch rotopédů a fitcenter, která lidé využívají místo toho, aby si šli jednoduše zaběhat do přírody. Sám jsem třeba rád běhával orientační běh. To je sport, kdy člověk závodí sám se sebou. Plíce se proplavují čistým vzduchem a běžec zároveň musí zapnout i mozek, aby našel cestu k cíli. Je to něco jiného než běžet v houfu po silnici nějaký maratón, kde každý chce jen být první. V orientačním běhu má člověk radost, že doběhl do cíle a nemusí ho trápit, kolikátý byl. To je také důležitá zásada pro život: Pokud závodíš, tak s radostí a sám se sebou. A nešlo jen o ten cíl, ale především o přírodu, jejíž krásy si člověk užíval.

Pro mne byla příroda vždy hodně důležitá, prožil jsem v ní ty nejhezčí chvíle. Víte, někdo možná prožije pěkné chvíle někde v hospodě u piva, to já nevím, ale pro mne byl nejkrásnější zážitek, když jsme jednou dorazili v noci na horu Choč, to je na Slovensku. Tam roste spousta hořců, konkrétně hořec Clusiův. Bylo už večer a my si tam lehli do spacáků a pozorovali, jak se květy otáčejí za zapadajícím sluncem. V noci se pak zatáhly, no a ráno se opět začaly rozvíjet, přitom se natočily k vycházejícímu sluníčku. To jak stoupalo, tak se květy hořce zvedaly s ním, až se úplně rozvinuly. Když jsem toto pozoroval, tak jsem najednou pocítil něco, co nedokáži vyjádřit slovy, asi to ani nejde. Když řeknu, že jsem se cítil blízko Boha, je to jen nedokonalý popis té chvíle. Boha si nedokáži nijak představit. Cítil jsem se prostě být součástí přírody, tedy i toho, od něhož či čehož vše pochází.
Takže tou mojí radou je: Návrat k přírodě!

Pane Kudrno, na závěr bych se přece jen vrátil ještě k Charitě. Vy jste ji hodně vychválil. Ale určitě není vše dokonalé. Je něco, v čem by se měla Charita tak, jak ji znáte, zlepšit?

To nyní nemohu říci. Já si její práce prostě vážím. Jistě by Charita mohla dělat více dobrého díla, ale je sama omezená svými prostředky. Charita může pro lidi dělat jen to, na co má. Ale to je celospolečenský problém. Já jen Charitě přeji, aby se mohla dále rozvíjet.

Za rozhovor děkuje Miloš Mrázek.

Jaké služby poskytujeme pěstounům?

Služby poskytované doprovodnou organizací se řídí zákonem 359/1999 sb. o sociálně-právní ochraně dětí.

Co je smyslem sledování výkonu pěstounské péče?

Cílem sledování výkonu péče je zajištění fungujícího systému doprovázení a podpory při zvládání péče o nezletilé.

Za sledování naplňování Dohody o výkonu pěstounské péče, kterou podepisuje osoba pečující s naší organizací, je zodpovědný klíčový pracovník. Za tímto účelem je v pravidelném kontaktu s rodinou. Podle našich zvyklostí probíhají tato setkání především v domácnosti pěstounů, a to ve vzájemně dohodnutém termínu. V případě potřeby a dohody lze zvolit i jiná místa (prostory naší kanceláře, kavárny, prostory dětského centra apod.) a kratší časové intervaly. Pokud by tato vaše povinnost nebyla plněna, tedy kdyby se delší čas klíčovému pracovníkovi nepodařilo dohodnout s vámi setkání, můžeme jako doprovázející organizace dohodu vypovědět .

S dítětem svěřeným do pěstounské péče hovoří klíčový pracovník i o samotě. Pěstouni jsou povinni sdělit klíčovému pracovníkovi všechny důležité skutečnosti, související s výkonem pěstounské péče. Každých šest měsíců zpracuje klíčový pracovník Zprávu o průběhu výkonu pěstounské péče, kterou předá místně příslušnému Odboru sociálně právní ochrany dětí. Se zněním Zprávy jsou pěstouni následně seznámeni.

Doprovodná organizace nabízí vzdělávací semináře v zákonem stanoveném rozsahu 24 hodin ročně. Pořádáme jednodenní semináře v rozsahu 4 – 8 hodin, jednou ročně víkendový vzdělávací seminář v rozsahu 12 hodin, v případě potřeby individuální vzdělávaní v místě bydliště pěstouna. Také poskytujeme proplacení semináře absolvovaného u jiné organizace.

Doprovodná organizace zajišťuje krátkodobé hlídání dětí a respitní pobyt, což je odlehčovací služba pro pěstouny. Pěstouni mají nárok na 14 dní respitní péče za kalendářní rok, pokud dítě dosáhlo věku dvou let.

Dále zajištujeme odbornou pomoc terapeutickou, psychoterapeutickou, právní či zprostředkování jiné odborné pomoci. Naše středisko Služeb pro rodiny s dětmi pořádá různé aktivity pro děti v pěstounské péči. Během roku nabízíme volnočasový Klubík, v období letních prázdnin pořádáme dva jednodenní výlety, třídenní respitní pobyt, příměstský tábor, Dětský den a jiné společenské akce.

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi se řídí zákonem č. 108/2006 Sb. o sociálních službách.

V naší službě poskytujeme pomoc a podporu rodinám s dětmi, nacházející se v nepříznivé sociální situaci, kterou nedokáží samy bez pomoci překonat. Služba je poskytována rodinám s nezaopatřenými dětmi a mládeží do 26 let věku při soustavné přípravě na budoucí povolání, které žijí v rodinách ohrožených společensky nežádoucími jevy. Vytvářením vhodných příležitostí umožňujeme klientům v maximální možné míře uplatňovat vlastní vůli na základě vlastních rozhodnutí.

S rodinami jsme v pravidelném osobním, telefonickém i elektronickém kontaktu. Spolupráce může probíhat jak terénně v domácím prostředí rodiny, tak ambulantně na středisku Služeb pro rodiny s dětmi.

Při své práci pravidelně spolupracujeme i s jinými institucemi, jako je OSPOD, škola, úřady, apod. Veškeré naše služby jsou pro vás poskytovány bezplatně.

Více šťastných konců

Ve své praxi se setkávám s lidmi s různými životními příběhy, které nejsou vždy šťastné. Mnozí z nich své osudy neovlivní, ale snaží se svou situaci řešit prostřednictvím naší služby. Ta má za úkol tyto lidi podpořit a pomoci jim postavit se znovu na vlastní nohy.

Proto bych Vám ráda představila příběh naší klientky se šťastným koncem. Paní se dlouhý čas potýkala s dluhy a hrozilo ji, že bude vyhozena z bytu. Klientka i přes veškerou snahu přišla o své tehdejší zaměstnání. Má celkem 5 dětí, z toho 3 jsou nezletilé. U nezletilých dětí hrozilo umístění do dětského domova. V této nelehké situaci došlo i k tomu, že ji opustil partner a ona zůstala na vše sama. Pomoci se jí nedostalo ani ze strany školy, kterou děti navštěvovaly, a tak vznikaly dluhy i tam. Výše všech dluhů se v průběhu let vyšplhala až na částku 400.000 Kč. Klientka naši službu vyhledala, jelikož svou situaci už nedokázala řešit sama. Její psychický stav vyžadoval pomoc terapeutky.

Matka začala docházet na terapie a snažila se svoji nelehkou situaci řešit s naší pomocí. Rozhodla se, že absolvuje kurz Pracovníka v sociálních službách, aby mohla pracovat v této oblasti. Zanedlouho poté, co kurz dokončila, nalezla zaměstnání v organizaci poskytující pečovatelskou službu. Díky stálému příjmu klientka mohla začít řešit i své dluhy, a to pomocí insolvence. Nyní se klientce daří nejen v zaměstnání, ale i v osobním životě. Našla si nového partnera, který ji ve všem podporuje. S partnerem společně vychovávají děti a ty nyní mohou docházet na kroužky, které si dříve matka nemohla z finančních důvodů dovolit. Nyní se cítí sebevědomá a ví, že všechno zvládne vlastními silami. Byla bych ráda, kdyby takovýchto šťastných konců bylo co nejvíce.

Denisa Janurová, Nikola Hrubá, sociální pracovnice

Běh za pěstouny aneb Hledáme rodiče

V loňském roce se uskutečnil první ročník Běhu za pěstouny aneb Hledáme rodiče, který se konal v rámci Sportovního parku Pardubice a Veletrhu sociálních služeb.

Běhu na 1300 metrů se zúčastnilo 137 běžců. Mezi běžci se objevili aktivní sportovci, rodiče s dětmi, maminky s kočárky, hendikepovaní a pro dobrou věc se proběhla také vedoucí sociálního odboru města Iva Bartošová a náměstek primátora Pardubic Jakub Rychtecký, který nad akcí převzal záštitu a závod startoval.

Příprava celé akce je náročný proces: komunikace se zainteresovanými osobami, povolení sbírky, oslovení sponzorů a dárců, materiální zajištění a zajištění dobrovolníků pro celou akci. Cílem běhu je rozšířit myšlenku pěstounství mezi širokou veřejnost a oslovit potenciální nové pěstouny. Ti zde mají možnost získat veškeré potřebné informace. V rámci akce mluvil o zkušenostech dlouhodobý pěstoun a pracovník Služby pro pěstouny pardubické Charity. Každý si mohl z akce odnést propagační materiály, které odpovídají na základní otázky týkající se naší péče a případně se doptat přítomných pracovníků. V letošním roce byl plánován další ročník této akce, ale z důvodu epidemiologické situace nebude možné tento běh realizovat.

Věříme, že příští rok bude přívětivější a povede se nám realizovat běh i s dalšími novinkami, které byly plánované již na letošní rok. Novinkou pro další ročník je plánovaná záštita kraje, běh se bude realizovat ve dvou vlnách jeden dopoledne a druhý odpoledne, aby měli možnost se zúčastnit všichni návštěvníci parku, a mnoho dalších novinek ještě chystáme.

Lucie Laburdová, sociální pracovnice

Naše odlehčovací služby

Moje cesta k sociální práci

Jmenuji se Petra Průšková a pracuji v Charitních odlehčovacích službách Červánky v Třebosicích. Ráda bych se s vámi podělila o můj příběh.

Když mi bylo třináct let, pamatuji si svoji vlastní maminku jako (jak bychom dnes v terminologii sociálních služeb řekli) osobu pečující o seniora v domácím prostředí. Tehdy se tomu tak neříkalo a nebyly možné ani žádné příspěvky na péči o nesamostatného člověka. Maminka chodila normálně do práce, byla kadeřnicí a k tomu měla na starosti mě a mé dvě sestry. Prostě se přirozeně starala o svou maminku, mojí babičku tam, kde jí bylo nejlépe – doma. Tatínek byl v armádě, měl neustále nějaká cvičení a poplachy a byl často mimo domov. Tím pádem moje maminka musela být ženou, která pevně stojí nohama na zemi a musela mít hodně sil i trpělivosti.

Babička byla těžko pohyblivá a většinu doby byla dezorientovaná a dokonce vykřikovala, že ji týráme nejen hlady, ale že ji lijeme i něco do postele, což samozřejmě nebyla pravda a dodnes obdivuji, jak to maminka dokázala s láskou zvládat.

V té době by nám moc pomohla služba, jaká je dnes. Moje mamka potřebovala pauzu a nebylo, kdo by jí tenkrát pomohl. Bylo by skvělé, kdybychom tehdy babičku mohli na nějaký čas ubytovat mimo náš domov, svěřit do péče služeb, kterým dnes říkáme odlehčovací.

Díky pohledu, který byl v unavených (zoufalých) očích mojí maminky, jsem si až dnes uvědomila, že za svou cestu k sociální práci můžu poděkovat právě jí a později i pardubické Charitě, která mi dala příležitost naučit se práci v přímé péči po odchodu ze zaměstnání, kde jsem působila převážně na ekonomických pozicích. Vystudovala jsem vysokou školu sociálního směru a na místo, kde jsem pracovala jako pečovatelka, jsem se vrátila jako vedoucí. Mám skvělý tým a tímto jim moc děkuji za péči, kterou věnují klientům a potažmo i pečujícím, kteří si tak mohou odpočinout - odlehčit.

Petra Průšková,
vedoucí odlehčovacích služeb v Třebosicích

Pobytové zařízení Červánky v Třebosicích – osobní zkušenost

V současné době se řada starších lidí dostává do situace, kdy sami začínají pociťovat únavu, vyčerpání, potřebu větší relaxace, vypnutí od všedních starostí, vždyť sami jsou již ve věku 70 a více let. Na jejich pomoc však čekají v malé či větší míře jejich rodiče se svými potřebami, které jsou dané věkem: často jde o 24 hodinovou péči. Co na tom, že se přece jenom vyspíme, vždyť za vedlejšími dveřmi spí otec, matka, kdy slyšíme každý jejich pohyb…

Už jen pocity, aby bylo o ně dobře postaráno, byli v čistotě, najedení, kladení si otázek nejrůznějšího typu, vedou člověka k vyčerpání, únavě. K rozhodnutí, že i já si musím odpočinout, vede často dlouhá cesta. A ta existuje. Krátkodobý pobyt v zařízení, o kterém víme, že bude o naše blízké dobře a kvalitně postaráno. Ano, hovořím o pobytové službě Červánky v Třebosicích. Na počátku, kdy jsem poprvé využila této služby pro maminku, jsem měla pocit viny, že ji „někam“ odkládám, ale ten již dávno vymizel. Čistota, úžasná péče, komunikace se všemi bez rozdílu, radost, zájem o každého jednotlivce, to jsou atributy tohoto zařízení.

Děkuji všem, kdo se podílejí na chodu Červánků, za jejich nelehkou práci, ve které nechávají kus svého já.

Stanislava Macková, dcera klientky

Peníze jsou krásná věc, ale zdraví si za ně nekoupíš

Nedávno jedna má kamarádka vyjádřila obavu, co s ní bude, až zestárne, až bude nemocná a nemohoucí. Kdo pomůže jí? Nemá si už nyní šetřit na nějakou speciální asistenční službu? Jedná se o úspěšnou maminku se třemi zdravými a nadanými dětmi a příjemným rodinným zázemím. Pracuje jako vysokoškolská profesorka na univerzitě, manžel je manažerem stavební firmy. Rodina je tedy velice dobře finančně zajištěna a navíc je to praktikující věřící rodina. Ta obava mě zarazila, předpokládala jsem, že snad jedno z těch třech dětí se přirozeně o rodiče ve stáří postará. Pravdou ale je, že se stále více setkávám s názorem rodičů střední generace, že až zestárnou, nechtějí být dětem na obtíž a půjdou do nějakého domova seniorů.

Všichni víme, jak se v moderní civilizaci změnil způsob života. Co bylo dříve samozřejmé, je dnes výjimečné. Život v rodinném kruhu, narození i smrt za přítomnosti milované osoby dnes u nás není přirozený stav, ale výjimečné štěstí. Naproti tomu v Japonsku slaví Den úcty ke stáří a třetí zářijová neděle je pro ně národním svátkem. Aktuálně je 71 tisíc obyvatel

Japonska ve věku 100let. Úcta ke stáří se tam také projevuje v častém soužití více generací dohromady, což má pozitivní vliv na jejich psychiku a zdraví. Necítí se tak osamělí a mají pro co žít.

Pracuji v ambulantní formě odlehčovací služby v „mikulovických Červánkách“ a znám mnoho příběhů, kdy se pozvolna či náhle nepříznivým vývojem osudu změnily okolnosti osobního i rodinného života. Klienti k nám jezdí přes den, ale zase se vrací domů do svého rodinného prostředí. Je to jedna z možností, jak odlehčit rodinám při péči o jejich blízké a zároveň je nevykořenit z jejich přirozeného prostředí.

U nás technicky vzato společnost funguje dobře. Ale něco jí chybí. Paradoxně jsou to ty jistoty, které se nedají zredukovat jen na finanční zajištění. Jsou totiž podstatou toho, co kdysi lidé vložili do významu slova *caritas* - opravdová láska. Láska, která nehledá sebe, ale slouží druhému. Naše služba, ať terénní, odlehčovací, pěstounská nebo hospicová je *caritas* ve vlastním slova smyslu. A svět to ví. A všichni jsou rádi, že tu je, i když možná není právě u nich doma.

Lucie Voldřichová
pečovatelka odlehčovacích služeb

Stáří

Chtěl bych vám vypravovat trochu o stáří. Týká se každého z nás. Každý stárne spravedlivě stejně. U nás v Mikulovicích je už 4 roky otevřena „školka pro důchodce“. Je umístěna uprostřed vesnice, v historické budově, v bývalé faře, která je nově zrekonstruovaná. Je to denní forma pobytu. Babičky a dědečkové tam ráno přijedou a odpoledne odjíždějí do svých domovů a ke svým rodinám. Mamka se tam o ně pomáhá starat. Asi to nemá úplně jednoduché. Občas domů přijde hodně unavená. Většina babiček a dědečků je tam moc milých. Když jsou prázdniny, tak je někdy jdu navštívit. Někteří si se mnou rádi povídají. Zajímá je, jak se mám a co je nového ve škole. Tety (paní pečovatelky) se o ně hezky starají. Chodí s nimi na procházky, zpívají, vykoupou je, tvoří výrobky a bystří mysl kvízy. O minulých Vánocích jsme je šli se školou potěšit zpíváním. Některé babičky byly dojaté, až jim tekly slzy. Myslím si, že taková forma pobytu je mnohem lepší, než aby je rodina umístila do domova důchodců. Odtud jezdí každý den zpátky ke své rodině.

Pavel Bittmann, 12 let

POMOC HENDIKEPOVANÝM

sbírkové konto **2401340080/2010**

Vojtěch Gottwald, fundraiser
733 161 618
gottwald@charitapardubice.cz

Odlehčovací pobytové služby Červánky Pardubice ?

Na jak dlouho poskytujeme péči odlehčovacích služeb?

Naše služba je poskytována nepřetržitě celý rok, 7 dní v týdnu a péči o naše klienty zajišťujeme 24 hodin denně, tedy ve dne i v noci. V rámci služby poskytujeme péči od jedné noci až po dobu třech měsíců. Je na klientovi a jeho rodině, zda budou chtít službu využít například jen na víkend, na pár dní, pár týdnů, nebo celé tři měsíce nepřetržitě. Využití služby lze různě kombinovat a službu lze využívat opakovaně i několikrát v měsíci. Celkový počet poskytnutých dní klientovi v roce nesmí přesáhnout 6 měsíců.

Co znamená, že zajišťujeme péči?

Našimi klienty se stávají lidé, kteří mají zdravotní potíže a již se nezvládají sami o sebe postarat a jsou odkázáni na péči blízkých. Pečujeme o klienty, kteří jsou starší 18 let, z velké části se však jedná o seniory vyššího věku, kteří jsou odkázáni na pomoc svých rodinných blízkých v domácím prostředí. Snažíme se našim svěřencům zajistit takovou péči, která se co nejvíce přibližuje té, na kterou jsou zvyklí od svých blízkých a které se jim dostává v jejich domácím prostředí.

Proč sociální šetření?

Tomu abychom zajistili potřebnou péči, předchází podrobné sociální šetření v domácím prostředí budoucího klienta, při kterém se například ptáme, jak je na tom se stravováním, zda se zvládne najíst sám, nebo mu budeme pomáhat jídlo připravovat a podávat. Zda se zvládne sám ustrojit, případně vyměnit inkontinentní pomůcky, či mu s tímto budeme pomáhat my. Další otázky směřují k chůzi, zda je schopen sám jít, nebo potřebuje při pohybu jistit, zda máme zajistit invalidní vozík. Jak je na tom se spánkem, sebeobslužností, vyptáváme se co zvládne sám, u čeho potřebuje podporu či pomoc, zda a jak často bude nutné klienta polohovat, aby se předešlo proleženinám, dále se ptáme, zda je schopen sám užívat léky, nebo zda máme zajistit jejich podání zdravotní sestrou, jak tráví volný čas přes den, zda sám s pobytem v naší pobytové odlehčovací službě souhlasí atd... Otázek na sociálním šetření klademe poměrně hodně, ale vždy se nám podrobné znalosti o klientovi vyplatili při poskytování co nejlepší péče. Velmi důležitá součást sociálního šetření se týká zdravotního stavu – aby klient u nás mohl pobývat, nesmí jeho zdravotní stav vyžadovat stálou přítomnost zdravotních sester nebo lékaře, jsme sociální služba a i když k nám zdravotní sestry docházejí několikrát za den, nejsou přítomny nepřetržitě. Charitní sestřičky u nás zajišťují úkony předepsané praktickým lékařem stejně jako to dělají u klientů v domácí péči. O tom, že pro klienta je vhodný pobyt v odlehčovací službě ze zdravotního hlediska, rozhodne jeho praktický lékař na základě vyplnění našeho formuláře.

Pečujeme tedy o všechny klienty, kteří žijí v domácím prostředí, někdo o ně doma pečuje a splňují podmínky přijetí. Sociální šetření trvá zpravidla něco málo přes jednu hodinu. Služba je poskytována v rámci Pardubického kraje, tudíž nemusíte mít obavy, pokud bydlíte mimo Pardubice.

Kapacita naší služby je devět klientů, pro které máme k dispozici čtyři bezbariérové pokoje, které jsou vybaveny elektricky polohovatelnými lůžky, komodami na věci klientů, nočním stolkem a s televizí na každém pokoji. Dále máme velkou denní místnost spojenou s kuchyní, dvě bezbariérové toalety, bezbariérovou koupelnu, krytou terasu, velkou zahradu se zastřešeným zahradním altánem. Celodenní stravu nám zajišťují smluvní dodavatelé, klient si může vybrat z pěti jídel. Jsme schopni zajistit i některé druhy dietního stravování dle potřeb klienta.

Chtěl bych poděkovat všem rodinám...

Když nastal čas přispět článkem do charitního čaopisu, dlouho jsem se nerozmýšlel, o čem budu psát. Chtěl bych poděkovat všem rodinám, které pečují o své blízké a obětují svůj čas, svoji práci, někdy svoji kariéru, svoje pohodlí, svoje soukromí a hodně často také i své zdraví kvůli svým nejbližším, o které nepřetržitě pečují. Je to pro mě důkaz toho, že člověk, který lásku od svých nejbližších dostával, jí také umí vrátit ve chvílích, kdy to jeho blízcí potřebují.

Když na sociálních šetřeních vidíme, co všechno pečující člen rodiny zvládá a musí zvládnout i když už „nemůže“, jaké úsilí musí vyvinout ve dne i v noci, často s možností jen krátkého odpočinku, aby obstaral potřeby svého nejbližšího, uvědomujeme si, co musíme udělat my, abychom pečujícího a opečovávaného při pobytu v našem charitním odlehčovacím středisku nezklamali . Proto se soustavně jako tým snažíme čerpat nové znalosti a dovednosti na školeních, inspirujeme se sami navzájem, předáváme si zkušenosti, vzděláváme se, pomáháme si jak v pracovním, tak i osobním životě.

Nesmírně si vážím všech svých kolegyň a kolegů, každý den jsem svědkem toho, jak náš pečující personál přistupuje ke klientům nejen s „povinností“ jim pomáhat, ale také – a to u nich obdivuji nejvíc – s opravdovým zájmem, láskou, chutí prospět, pomoci, být mu na blízku a „být tu pro něj“ po celou dobu pobytu. Je to však náročná práce a ne každý je schopen ji zvládat podle představ samotných klientů, jejich rodin i vedení střediska.

Během roku jsme se museli rozloučit s některými dnes již bývalými zaměstnanci pardubických Červánků, nikdy v tom nebylo nic osobního, jen čistě profesního. Věříme, že v jiných profesích se jim bude dařit lépe a budou sami šťastnější.

Jsem moc rád, že rodiny, které naší službu využívají, k nám mají velkou důvěru, spolupracují s námi již druhým rokem a naši službu využívají opakovaně několikrát ročně. I my jsme smutní, dozvíme-li se od rodin, že už naše služby nevyužijí, protože jejich opečovávaný navždy odešel. Slzy v očích, ztichlý hlas, krásná slova a vzpomínky našich pečovatelek a pečovatelů, mě utvrzují v tom, že svoji práci dělají opravdově - s láskou, citem…

Robert Vítek,

vedoucí odlehčovacích služeb v Pardubicích

Není sendvič jako sendvič

Před šesti lety mi zemřel tatínek. Ztráta manžela u maminky velmi rychle a intenzivně odstartovala Alzheimerovu chorobu. Ze dne na den skončila na psychiatrii v nemocnici, protože odmítala jíst, pít, nevěděla, kde je, co se kolem ní děje… Bylo to velmi těžké období.

Já jsem díky němu pochopila význam poměrně nového termínu - sendvičová generace. Ocitla jsem se v situaci, kdy jsem se na jedné straně starala o svého nedospělého syna a na straně druhé o maminku, která od té doby vyžaduje každodenní péči.

Šest let je dlouhá doba (žádná dovolená na déle než několik dní, v blízkosti domova, žádné osobní plány…) a proto jsem letos v létě využila možnost odlehčovací služby. Svoje "prázdniny" jsem si objednala v říjnu minulého roku. Přišel ale koronavirus a s ním nová pravidla našeho života. Dlouho jsem zvažovala, jestli odlehčovací službu využiji nebo ne. Nakonec jsem se rozhodla a maminku jsem umístila do charitního zařízení Červánky Pardubice. Maminka i já jsme z toho zpočátku byly velmi nesvé. Maminka mi plakala, když jsem jí pomáhala zařídit se v novém pokoji. Myslela si, že už je to na trvalo. Druhý den mi telefonovala, kdy už půjde domů. Obávala jsem se, že ani maminka ani já to takhle nevydržíme a že si ji domů odvezu velmi brzy. Neuplynul ale ani týden a maminka si zvykla. A nejen to - našla si i potěšení v tom, že si může popovídat s "velmi sympatickými slečnami". Já jsem se uklidnila a začala jsem si konečně užívat pár týdnů, kdy se ze sendviče stal jen obyčejný český chléb namazaný jen z jedné strany.

Jsem moc ráda, že tato služba funguje. Že lidé, kteří v Červáncích pracují, svoji práci dělají rádi a že babičky a dědečkové, kteří tam pobývají, dostávají i trochu víc než nutnou péči. Věřte, že v dnešní zvláštní a složité době to je velmi důležité. Teď mě ale omluvte, odcházím od počítače a jdu si udělat kávu a otevřít knihu. Nebo že bych vyrazila někam na výlet? Můžu cokoliv. Děkuji.

Martina Procházková, dcera klientky

RODINY PEČUJÍCÍ O SENIORY

Číslo účtu 1201207379/0800 vs 4600

Dobrovolníci postavili altán pro klienty

Díky podpoře ČSOB Pojišťovny a jejich zaměstnanců jsme mohli opět zvýšit komfort pro klienty tentokráte pardubického pobytového střediska Odlehčovacích služeb Červánky. Zvláště v horkých letních dnech nejen senioři ocení možnost trávit čas na zahradě střediska ve stínu nově postaveného altánu. Děkujeme také dobrovolníkům, kteří svůj čas Charitě věnují opakovaně za přípravné práce – vykopání a vybetonování základů, obrubníků, položení dlažby, kterou poskytla firma Diton, s.r.o.

Děkujeme pardubické ČSOB Pojišťovně, která nejen altán pro seniory pořídila, ale poskytla v rámci dne firemního dobrovolnictví partu svých pracovitých a šikovných zaměstnanců, kteří během bezmála dvanácti hodin poctivé práce přístřešek kompletně postavili.

Zahradním nábytkem altán vybavil Nadační fond Tesco.

Sbírka na podporu Domácí zdravotní péče

sbírkové konto **2401067811/2010** Fiobanka, a. s.

Zvažujete podporu Charity?
S paní ředitelkou se Vám rádi budeme věnovat.

Vojtěch Gottwald
733 161 618
gottwald@charitapardubice.cz

Práce zdravotní sestry v Charitě

Zdravotní sestra v domácí péči navštěvuje pacienty v místě bydliště. Pracuje samostatně, proto je velice důležité, aby měla zkušenosti se zdravotní péčí. Z tohoto důvodu je vyžadována předchozí praxe u lůžka, jelikož je potřeba stavět na teoretických a praktických zkušenostech.

V čem tedy spočívá práce zdravotní sestry v Charitě? K našim každodenním výkonům patří odběry krve a moče, aplikace inzulinu, převazy, kondiční cvičení, infuzní terapie, aplikace nízkomolekulárních heparinů, aplikace analgetik a výměny permanentního močového katetru. U pacientů v terminálním stadiu onemocnění provádíme komplexní ošetřovatelskou péči. Všechny výkony jsou prováděny na základě ordinace lékaře.

Na základě denního příkazu, který obdržíme od vrchní sestry, zjistíme seznam pacientů v oblasti, kterou pojedeme. Plán cesty určíme dle adres pacientů a podle priorit výkonů. Ale ne vždy jde vše podle plánu. Někdy se bohužel stává, že u pacienta nastanou komplikace, které je nutno řešit s lékařem či rodinou, nebo může nastat problém v dopravě. Tím může dojít k časovému skluzu a proto jsme nuceny jízdní harmonogram operativně přizpůsobit, aby byl dodržen požadovaný čas podání léčiv.

Zároveň je důležité předání informací o pacientech od kolegyň. Někteří vyžadují specifickou péči. Součástí přípravy je i kontrola materiálního vybavení, to znamená vybavit se vším, co budeme v daný den potřebovat.

Ke každému pacientovi přistupujeme s úctou a pokorou. Požadované zdravotní výkony provádíme precizně a profesionálně. Návštěvou pacienta pro nás ale práce nekončí. Pokračujeme administrativou, kdy zapisujeme veškeré zdravotní výkony do speciálního počítačového programu.

Charitní sestry drží i pohotovostní službu. V případě zhoršení zdravotního stavu u pacienta v terminálním stadiu nemoci může rodina kontaktovat naší pohotovostní službu a zdravotní sestra vyjíždí k pacientovi řešit akutní problém. K dispozici je 24 hodin denně.

Tým zdravotních sester v pardubické Charitě je tým profesionálů, které spojuje jediná myšlenka - pomáhat druhým.

Jitka Hubková, zdravotní sestra z Pardubic

Domácí zdravotní péče, často kladené otázky ?

Stejně jako každý život i případné zdravotní obtíže jsou případ od případu různé. Můžeme však zaručit, že se Vám vždy rádi budeme telefonicky i osobně věnovat.

První kontakt

Většinou blízký pacienta potřebuje poradit se situací, s níž si sám neví rady. Snažíme se zjistit, která z našich služeb by mohla pomoci. Pokud je to záležitost Domácí zdravotní péče, kterou indikuje většinou praktický lékař (na prvních čtrnáct dní po propuštění z nemocnice může tuto péči předepsat i odborný lékař), potřebujeme znát jméno pacienta, adresu, rodné číslo, číslo zdravotní pojišťovny a jméno praktického lékaře. Při první návštěvě v domácnosti se zdravotní sestra potřebuje seznámit i s aktuální lékařskou zprávou a seznamem užívaných léků.

S čím sestra pomůže?

Provádíme odběry krve a ostatního biologického materiálu, aplikaci injekcí a inzulínu, infúzní terapii, zavedení a výměny močové cévky, péči o epicystostomie, převazy operačních ran, léčbu a prevenci dekubitů a bércových vředů, péči o centrální žilní katétry, porty, peritoneální dialýzu, kontrolu fyziologických funkcí, měření krevního tlaku a pulzu, vyšetření glukometrem, ošetřovatelskou rehabilitaci, ošetřování kolostomií, urostomií, drénů, tracheální kanyly a další úkony komplexní ošetřovatelské péče.

Budete ošetřovat mého blízkého celý den místo mě?

To bohužel ne. Délka návštěvy sestry je závislá na druhu zdravotních úkonů a přizpůsobuje se, například při ošetřovatelské rehabilitaci, i aktuálnímu zdravotnímu stavu pacienta a trvá zpravidla ne více jak půl hodiny. Déle trvající péči poskytujeme prostřednictvím naší pečovatelské služby či odlehčovacích (ambulantních, pobytových a terénních) služeb.

Kam vám mám blízkého přivézt?

Nikam, přijedeme k Vám. Domácí zdravotní péče je služba v domácnosti pacienta, případně pečující osoby.

Kdy přijedete?

Domácí zdravotní péči poskytujeme denně (včetně víkendů a svátků) od 6 hodin ráno do odpoledních i večerních hodin.

Náročnost v sociálních službách

Přemýšlím o tom, jakého pokroku dosáhly sociální služby od svého založení. Já sama se pohybuji v sociálních službách již čtrnáct let a vidím, kam se tyto služby posunuly.

Dříve spočívala pečovatelská služba v tom, že se klientům dovezl oběd a případně se jim pomohlo se samotným jídlem, poskytovaly se úkony jako nákupy, úklid domácnosti, doprovody. Hygiena a koupání nebo mytí na lůžku se prováděly jen výjimečně.

Klienti, kteří s námi uzavřeli smlouvu, u nás byli rok, dva, ale i třeba sedm i více let. Péče o ně měla přirozený vývoj. Zpočátku nezvládali pouze něco a postupně se zhoršujícím zdravotním stavem jsme poskytované úkony navyšovali. Dnes se k nám klienti dostávají ve stavu, kdy potřebují komplexní péči, to znamená, že nepotřebují jeden úkon, ale několik. Mnoho z nich je úplně imobilních, ležících a využívají i zdravotní službu a většina z nich potřebuje celodenní péči. Mnohdy nestihneme dát podepsat zájemci o službu smlouvu a jeho zdravotní stav se natolik zhorší, že nemůže být doma ani s naší pomocí, nebo se bohužel první služby nedožije. Zájemci, kteří žádají o službu, jsou v mnohem náročnějších stavech, než tomu bylo kdysi. Práce pečovatele proto vyžaduje kvalitní a odborné pracovníky. Co dříve vykonávaly zdravotní sestry - mytí na lůžku, přebalování, polohování, to musí nyní zvládat pracovnice v sociálních službách - pečovatelky. Je proto nutné, aby v této profesi pracovali lidé s odbornými znalostmi. Profese pracovníka v sociálních službách vyžaduje také vedle psychické vyrovnanosti, empatie i fyzickou zdatnost.

Pracovnice, záměrně píši pracovnice, protože mužů, co tuto profesi vykonává, je poměrně málo, musí ovládat i administrativní činnosti, jelikož každý provedený úkon, každou změnu u klienta musí zapsat. V terénní službě musí být i dobrými řidičkami a věřte, že dostat se ve městě ke klientovi, především v dopravní špičce, je někdy velké umění. A když jste na místě, dalším problémem bývá parkování. Víme, že někdy služební auto nezaparkujeme přímo předpisově, ale neděláme to úmyslně. Je to vždy v zájmu klientů a vždy jen na dobu nezbytně nutnou. Mrzí nás, že někteří lidé to vnímají jinak. Buďme k sobě, prosím, ohleduplní, nikdy nevíme, kdy tu naši charitní nebo jinou sociální či zdravotní pomoc budeme sami potřebovat a važme si kvalitních pracovníků v pomáhajících profesích.

Jarmila Klimešová, vedoucí pardubické pečovatelské služby

Jsem šťastná - Kateřina Šťastná

Ve středisku Pečovatelské služby Lázně Bohdaneč jsem začínala v roce 2011 jako brigádnice. Pamatuji lepší i horší časy a tím nemyslím nic katastrofálního, někdy přibyde klientů, někdy ubyde, do života vám lidi vstupují i z něj odchází.

Osud každému nadělil určitý čas, který na zemi máme strávit a i to, jak jej strávíme a jsem ráda, že právě mě umožnil pomáhat druhým. To, že můžete něco udělat s kvalitou života klientů a jejich blízkých, často celých rodin, které se o toho svého starají, nejen mě dělá šťastnou.

Za odpracovaná léta jsem zažila několik vedoucích pracovníků i spolupracovnic a každý službě něco dal, od každého se člověk něco nového naučil - nápad pro usnadnění práce, jiný pohled na práci i na život. Jsme různí, spojuje nás to, že klient je pro nás vždy na prvním místě. Už bych asi nespočítala, kolik jich prošlo mým životem, ale každý vám dá něco do toho vašeho života a srdíčka – smutné i veselé, příběhy z minulosti, ponaučení z vlastních či jiných chyb...Vždy si něco odne-sete v mysli domů. Tady v bohdanečském středisku jsme jako rodina, paní vedoucí je jak maminka a tatínek v jedné osobě a my pracovnice někdy poslušné a někdy neposlušné děti, které mají své povinnosti.

Můj první den v práci nezačal zrovna vesele. Rčení „hodit do vody a plavat" sedlo… Vidím to jako dnes - přišla jsem do nové práce, vše mě bylo vysvětleno, podepsat veškeré náležitosti a hup sednout do auta a jedem do Rybitví, cestou zhruba popis klienta - co a jak se tam dělá a co potřebuje… Zastavily jsme před domem, vyšly do třetího patra a otevřely dveře, protože u některých klientů máme na základě podepsané dohody souhlas s použitím klíčů. Nahlas pozdravíte a… žádná odezva, pán ležel na gauči a moc nereagoval… Můžete si představovat různý scénář, co a jak byste udělali, ale realita je jiná - v ten moment je nejdůležitější zachovat klid a to v některých případech moc nejde, ale s kolegyní jsme udělaly jak se má… Záchranka odvezla pána s podezřením na mozkovou příhodu a bohužel druhý den v nemocnici zemřel. Není to nic příjemného, ale k životu patří i smrt a kolikrát, když slyšíte kolik klientům je let, tak řeknete - toho se snad ani nedožiju…

Jsou i veselé příhody, přijdete do práce a máte na plánu prvního klienta v 8 hodin - koupání. Nachystáte věci, venku mrzne, na teploměru -8 C°, vše probíhá, jak má - jako obvykle… Klientce se ale najednou smekne ruka a otočí sprchu proti vám a vy jste taky umytí – od hlavy až k patě… V tu chvíli vám letí hlavou jen jedna myšlenka - asi ze mě bude rampouch… Paní se omlouvá, nabízí věci na převlečení, i když mezi námi je hodně velký velikostní rozdíl… Příště se paní hned zase opětovně omlouvá a ujišťuje: "Dám si pozor, nebojte…" Nato řeknu: „Jé, jé - to se může stát, horší by bylo, kdybyste upadla…" Usmějeme se pak obě dvě a pak už jen každou návštěvu si se smíchem připomeneme historku - hlavně když je pak v létě úmorné teplo.

O své práci i o příbězích klientů bych mohla vyprávět dlouho… Na závěr bych chtěla říct jen jedno – přes veškerou náročnost své práce a smutek, když klient zemře, bych neměnila. Svoji práci a lidi, kterým pomáháme, mám ráda a jsem v ní šťastná.

Vaše Kateřina Šťastná, pečovatelka, Lázně Bohdaneč

Jak to bylo s kovářovou kobylou

Kovářova kobyla v pečovatelské službě či v sociálních službách obecně by mohla vzbudit minimálně mírný údiv nebo horečné přemítání o spojitosti koní se sociální službou.

V tomto případě se nejedná o hipoterapii ani o spisovatelský omyl, ale o pokus o jakousi sondu do péče ze dvou úhlů pohledu. Syndrom kovářovy kobyly jsem si v tomto případě přivodila já jako sociální pracovnice pečovatelské služby versus pečující osoba ve vlastní rodině.

Pracuji v sociálních službách mnoho let, převážně v péči o seniory ať už v hospici, v domově pro seniory nebo nyní v terénní pečovatelské službě. I když se poctivě snažím o sebereflexi a zdravý nadhled, občas se mi stane, že propadnu jakési profesionální slepotě a dojmu, že danou situaci lze s trochou dobré vůle vyřešit a že ve spolupráci s rodinou a dalšími službami sociální sítě je možné se o nemohoucího seniora dostatečně postarat a hlavně onoho seniora s přehledem motivovat k tomu, co je pro něj nejlepší. Dobré rady, přehled v sociálním systému, schopnost uklidnit rodinu a občas i nemohoucího seniora a profesionální laskavý přístup jsem považovala za svoji silnější stránku.

Mnoho iluzí jsem ztratila v překonávání nástrah úředního šimla, ztrátu lidského rozměru ve prospěch čísel a statistik a často i naprostým zatracením skvěle propracované strategie překonání nepříznivé sociální situace samotným klientem.

Kompletní rozvrat mého sociálního sebevědomí jsem zažila v situaci s vlastní matkou – seniorkou. Maminka byla učitelkou tělocviku a úměrně k tomu vlastnila pohybové nadání, dostatečný temperament vydobýt z vlastních či školstvím jí svěřených dětí výkony hodné budoucích olympioniků. K tomu patřila i nadprůměrná dávka nezávislosti, rozhodnosti a řízení sebe i celkem širokého okolí. Toto vše zvládala docela s přehledem zhruba do 81 let, kdy stále ještě pravidelně jezdila na lyžařské zájezdy na sjezdovky do Itálie.

Zvrat nastal poměrně rychle, nejdříve neidentifikovatelnými bolestmi úponů, šlach a svalů a po komplexním vyšetření diagnózou dvou malých rakovinných nádorů. Maminka dostála své pověsti bojovnice, zvládla náročnou operaci i následnou rekonvalescenci. Zdravotní stav se jevil po čase celkem uspokojivý, ale celá ta eskapáda přinesla samozřejmě velký úbytek její kondice a schopnosti vykonávat své činnosti v předchozí kvalitě i množství, tedy i jisté ztrátě soběstačnosti. Nepřinesla rozhodně úbytek nadprůměrné dávky nezávislosti, rozhodnosti a řízení sebe i širokého okolí. A tehdy jsem jako profesionál obstála snad jen ve vyřízení příspěvku na péči a komunikaci s úředním šimlem.

Zásady jako podpora soběstačnosti klienta s ohledem na jeho individuální potřeby, respektování práv a základních svobod apod. braly za své při pohledu na matku balancující na hraně židle jednou nohou a na skříňce pochybné stability při snaze zalít květiny umístěné nesmyslně vysoko. „ Mami, co tam lezeš, nejsi horská koza!!! Když se tady zřítíš až tu nebudu, sousedi tě neuslyší a pes tě akorát ohlodá až nebude mít co jíst," ječela jsem. Další perly jako: „Mobilní telefon je mobilní od toho, že se nosí s sebou a když mi ho 3x po sobě nevezmeš, mám jako 50 km přijet??!!" matka velkoryse přehlížela se slovy: „Nejlepší by bylo, kdybyste mě odvedli do houští a nechali sežrat od dravé zvěře." Vymyslela jsem stovky projektů včetně výměny bytu ve 2. patře bez výtahu za byt ve stejném domě v přízemí, pomoc při venčení psa profesionálními venčiteli, pravidelné ohlašování telefonem každý večer, SOS tlačítko, chytré hodinky s hlásičem apod. Všechno maminka smázla neprůstřelnými argumenty jako: „nebudu v přízemí koukat do zdi…nemůžu pořád hlídat mobil… žádný tlačítka platit nebudem… psa si vyvenčím sama…"

Ach Bože… dej mi, ať nejsem naštvaná a hysterická a ať zvládnu záchvaty bezmocnosti s potřebou svou dospělou matku vychovávat, seřvat či jinak inzultovat! Ach Bože…dej ať bez jakéhokoliv náznaku nevole či odsouzení dokážu pochopit jak tvrdohlavé seniory, tak vyhořelé a unavené pečující.

Inu, tato zkušenost mi dala prožít mnohé, předtím pouze teoreticky zpracované :

- to, že máme něco ve svých rukou, je neopodstatněná iluze
- to, že můžeme někoho zachránit proti jeho vůli byť pro jeho dobro, je nezřízená pýcha a iluze „páchání dobra"
- dobré rady a být chytrá jako radio berou za své dle přísloví, že doma není nikdo prorokem, hlavně při pokusu profesionálně zvládnout vlastního seniora
- v duchu prosím za odpuštění všechny pečující osoby, s nimiž jsem se v zaměstnání setkala a ozvalo se mi tam vůči nim cosi jako „vždyť zorganizovat tu péči doma není tak složité, proč tu maminku tak usměrňují…"

A hlavně – všichni jsme lidi, kteří TO nějak mají a TO je nutné respektovat navzdory nebo aspoň pokusně v souladu s profesionalitou, neboť právě lidský vztah je základem naší profese.

Hana Včelová, sociální pracovnice
pardubické pečovatelské služby

OJETÉ VOZY POMÁHAJÍ

O naše klienty pečujeme převážně v jejich domácím prostředí.
K tomu potřebujeme vlastní vozový park, který je nutné pravidelně obnovovat. Proto rádi přijmeme darem funkční osobní a užitkové vozy s platnou STK k zajištění pomoci potřebným.

Z deníku pečovatelky

Většina z Vás, kteří jste nikdy nevyužili služeb pečovatelské služby, neví co si pod prací pečovatelky představit. Často nás potkáváte v autech označených znakem Charity, ale kdo sedí za volantem, zůstává otázkou. Nechám Vás nahlédnout pod pokličku pracovního dne „pečky“.

Otvírám deník na straně 58. Úterý ráno. Dnes venku šíleně prší. Rychle vstávám, sprcha a káva. Sedám do auta a vyjíždím směrem Charita. „Do háje, zase není kde zaparkovat.“ Nemám moc času tady kroužit, čeká mě za necelou půlhodinku paní T., kde podávám snídani a pomáhám s hygienou. Zastavím a vím, že to není úplně košer, ale vážně chvátám a budu tu hned. Zamknu auto a běžím do Charity pro klíče od klientů, které dnes budu při službě potřebovat. Už je držím v ruce, podepisuji se a utíkám zpět k autu. I když běžím, vidím, že je pozdě. Rozzuřený pán stojí u mého auta a nervózně podupává nohou. Telefonem fotí můj parkovací um. V běhu se omlouvám slovy, že vážně nebylo nikde místo a že už jedu. Moc ho to neobměkčilo, za zády slyším: „Vše budu hlásit“. Ach jo…

Přijíždím k paní T. úplně na čas, dnes nebyla na cestě žádná velká kolona. Zdravím paní T. a ptám se: “Co si dnes dáte k snídani?“ Paní T. mi vypráví, co se jí dnes zdálo, já jí pomáhám s očistou a jdu jí nachystat koláč, který si k snídani vybrala. Vše jí položím na stoleček a pouštím jí rádio, protože začíná její oblíbený pořad na dvojce. Loučíme se slovy: „Však si mě dnes ještě užijete.“ U paní T. máme službu třikrát denně, každý den a já tu dnes budu hned dvakrát. Cestou k autu vynesu odpad a odjíždím k panu M.

U pana M. budu pomáhat s koupáním. Cestou se zdržím v koloně aut. Snažím se mu dovolat, že budu mít zpoždění, ale pan M. mi telefon nezvedá. Pan M. hůř slyší a telefon zvedá pouze v případě, že vidí, že mu někdo volá. Dojedu na místo. Odemykám dveře, při vstupu vidím, že je pan M. již připraven v županu s chodítkem u koupelny. Doufám, že tu nečeká dlouho. On se usmívá, se slovy: „Myslel jsem, že jste se někde ztratila…“ mi vytýká pozdní příchod. Pomáhám mu se vstupem do vany a on vypráví o návštěvě svého vnuka. Po očistě těla mu pomůžu s obléknutím a loučím se.

Sednu si do auta a mířím k pánovi K., cestou ukusuji snídani, ani nevím, co jím. Zvoní mi telefon, volá mi koordinátorka služby, dnes ruší službu paní Z., odvezla jí záchranka. V noci upadla a nemohla vstát. Zavěšuji a myslím na ní, snad si nic nezlomila, taková milá paní, která mi vždy vypráví o svém muži, který loni zemřel a ona je tu bez něj osamělá. Doufám, že bude brzy v pořádku. Přijíždím k panu K., domlouváme se spolu, co vše dnes potřebuje nakoupit. Sám už nákup nezvládne a jeho rodina bydlí v zahraničí. Sepsali jsme spolu všechny položky a já odcházím do lékárny, potravin, pekárny a trafiky. Obtěžkaná taškami vystoupám do třetího patra – výtah nejede.

Dalším klientem je pan F., spolu budeme chodit. Pán je velmi přesný a protože má horší stabilitu, požádal o jištění při chůzi venku. Nachystám pití a vyrážíme. Pan F. jde s chodítkem, cestou mi vypráví, kam chodil na pivo a kde tancovaly nejkrásnější holky z Pardubic. Usmívám se, je příjemné vědomí, že mu tento čas zvedá náladu. Pozoruji, jak vychutnává připravenou vodu a myslím, že je myšlenkami stále u tancujících holek.

Po panu F. odjíždím na Charitu, protože paní Z. je v nemocnici. Zde už na mě čeká vytištěná fotka z rána a já se pokouším o obhajobu svého parkování. Následně sedám k vyúčtování, počítám a rozepisuji čas, který jsme v minulém měsíci u klientů strávily. Víte, že měsíčně je to skoro 850 hodin?

Za patnáct minut jsem připravena k odjezdu k dalšímu klientovi. Provedla jsem Vás polovinou standardního dne pečovatelky…

Tato práce je krásná pro všechny, kterým není lhostejný život slabých a někdy i opuštěných lidí, kteří bez cizí pomoci nezvládnou věci, které jsou pro nás „zdravý“ naprostou samozřejmostí. Nás „pardubických peček z charity“ je 11, přesto každá z nás je jiná, do této práce vkládáme kus svého srdce, kus sebe sama.

Zuzana Vondráčková, sociální pracovnice pardubické pečovatelské služby

Jak na to?
Pečovatelská služba

Vážení čtenáři, chtěli bychom Vám přiblížit proces, který by Vás čekal, kdybyste se rozhodli využít naši pečovatelskou službu.

Jaké služby zabezpečuje pečovatelská služba?
Je to například hygiena, podání a příprava snídaně, svačiny a večeře, pomoc při přesunu z lůžka na vozík (tento úkon je závislý na fyzických možnostech klienta, zcela nehybného klienta bez zvedáku nepřesuneme), drobný úklid (ten zahrnuje otření linky po přípravě stravy nebo úklid koupelny po koupeli). Tato služba je zpoplatněná.

Prvotní informace ohledně služby může od nás dostat kdokoliv z rodiny nebo i soused, ale naším klientem je vždy člověk, který péči potřebuje a s ním také uzavíráme smlouvu.

Tato služba nezahrnuje zdravotní úkony. Informace o domácí zdravotní péče na straně 12.

Jak tedy tento proces probíhá?

Při prvním kontaktu (telefonickém či osobním) se snažíme získat základní informace. Jméno, věk, adresu a jakou máte představu o službě.

Poté si sjednáme s vámi schůzku (”sociální šetření”), na které si podrobně domluvíme, jakou konkrétní službu potřebujete a jaké jsou naše možnosti ke splnění vašich požadavků. Vždy se dohodne den a pravděpodobná hodina příjezdu pečovatelky.

Po sociálním šetření se sepíše smlouva ve dvojím provedení, která je podepsána vedoucím péče a klientem. Jedna smlouva zůstává klientovi a jedna je založena v pečovatelské službě.

Péče se může dle možností a vzájemné dohodě upravovat.

Může nastat situace, že kapacita služby bude naplněna. V tomto případě si zapíšeme základní údaje, a pokud s tím budete souhlasit, zařadíme vás do pořadníku. V případě, že se uvolní kapacita, ihned vás budeme kontaktovat.

Napsali nám naši klienti...

Co mi poskytuje Charita

Až do podzimu 2018 jsem kromě Tříkrálové sbírky toho o Charitě a její činnosti mnoho nevěděla. Vždy jsem s úsměvem přispěla koledníkům s vědomím, že přispívám na dobrou věc.

Vše se ale změnilo na konci listopadu 2018. V tomto, doposud nejtěžším roce mého života mi zemřela maminka a já jsem utrpěla vážné postižení páteře. Po čtyřech měsících, které jsem postupně strávila v nemocnici, v LDN v Rybitví a nakonec v Hamzově odborné léčebně v Košumberku, jsem se vrátila domů.

Kvůli svému postižení páteře, kdy jsem nucena nosit korzet, nevydržím dlouho stát a k chůzi používám dvě francouzské hole. Z těchto důvodů a také proto, že žiju sama, jsem si nemohla sama uvařit a zajistit chod domácnosti včetně zvládání běžných úkonů. Nákupy mě obstarávala sousedka, ale věděla jsem, že nebude možné toto provizorní řešení uplatňovat i do budoucna. Po dvou měsících, kdy jsem takto "přežívala" bez teplého jídla, se to velmi negativně začalo projevovat na mém celkovém zdravotním stavu i psychice.

Tehdy jsem se obrátila s prosbou o zajištění všeho, co jsem potřebovala na Oblastní charitu Pardubice, středisko Moravany. Chtěla jsem totiž i nadále zůstat v rodinném domku po rodičích a věděla jsem, že bez pomoci to nebude možné. Byla jsem mile překvapena vstřícností a lidským přístupem sociální pracovnice Bc. Markéty Šklubalové, DiS., která mi pomohla operativně vše zařídit. Netrvalo to ani týden a moje situace se naprosto změnila. Postupně jsem se seznámila s pečovatelkami - "děvčaty z Charity", které za mnou dojíždějí dodnes. Nejen, že mi vozí obědy, ale pomáhají při podávání oběda, zvládání běžných úkonů a zajištění chodu domácnosti. Protože žiju sama a nakupuji si jen, když jedu k lékaři a ještě jen velmi omezeně (vzhledem k mému postižení páteře), o to víc oceňuji, že mi obstarávají běžné nákupy a pochůzky.

Díky Charitě se necítím sama a bez pomoci. Postupně objevuji další možnosti služeb (např. sestavení polohovacího křesla, vloni to bylo kondiční cvičení v rámci domácí zdravotní péče) a sama se snažím také trochu přispět tím, že jsem si koupila budku pro sýkorky s vědomím pomoci pro Domácí hospicovou péči.

Chtěla bych všem děvčatům z Charity i sestřičkám poděkovat za jejich obětavost, i když vím, že mají své vlastní rodiny a s tím spojené každodenní povinnosti a starosti. Přesto si najdou vždy čas na pár vlídných slov a na řešení mých aktuálních požadavků. Vím, že s nimi mohu mluvit o svých zážitcích a problémech a tím mi nahrazují rodinu, kterou už nemám. Za to všem velmi děkuji i do budoucna.

PaedDr. Jitka Nováková, klientka pečovatelské služby

Moje „zlaté holky"

Ráda bych se podělila o moji zkušenost s holickou pečovatelskou službou. Moje první zkušenost nastala v září roku 2013, když se zdravotní stav mého manžela natolik zhoršil, že jsme požádali pečovatelskou službu o pomoc, která trvala do února roku 2015, kdy manžel zemřel. Vždy s ochotou a láskou mi pečovatelky pomáhaly, zvláště paní Jitka Štěpánková a Lenka Štěrovská, s mytím, koupáním a oblékáním, radou i úsměvem a povzbuzením. Moje druhá zkušenost nastala v době, kdy se zhoršil i můj zdravotní stav (neuroborelióza, neuropatie a další) a já potřebovala pomoc. Dcera Mirka přes veškerou snahu a péči to časově nestíhala a proto jsme požádaly znovu o pomoc.

Nejdříve to byla jen částečná péče, ale po několika pádech se můj stav natolik zhoršil, že dnes potřebuji každodenní péči, návštěvy večer i s uložením do postele. Pečovatelky přijíždějí s úsměvem, pozdravem a vykonávají to s láskou a úctou ke stáří. Jsou to "moje zlaté holky". Všem patří velký dík, protože bez jejich pomoci bych nemohla být již doma.

Ráda bych touto cestou poděkovala i zdravotním sestřičkám za jejich dohled nade mnou a pro mě tak důležitou rehabilitaci.
Myslím, že jejich práce má velký a záslužný smysl pro pomoc bližním, vždyť v Písmu je psáno: "Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste to udělali."

vděčná Alena Kosinová

Sociální služby a jejich hranice

Věřte nebo ne, není jednoduché udržet si profesionální odstup od klientů sociálních služeb, se kterými se více či méně často pracovníci Oblastní charity Pardubice potkávají. Jedná se o osoby, které využívají osobní asistenci, pečovatelskou službu, odlehčovací služby nebo sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi.

Všichni výše uvedení mají jedno společné. Potřebují, aby jim někdo pomohl. Někdo se, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, samostatně nezvládne umýt, další si bez pomoci druhého nezvládne zařídit návštěvu u lékaře, jsou lidé, kteří si potřebují odpočinout od péče o svého blízkého, a tak jej svěří do péče sociální služby, jiný by si rád zašel do kina, ovšem sám to nezvládne. Příkladů je mnoho a každý je zcela osobitý, jedinečný a důležitý. Jak však dosáhnout toho, aby se všem dostalo odpovídající péče bez toho, aniž by se pracovníci v pomáhajících profesích nezničili? Odpověď nemusí být tak těžká, jak se na první pohled zdá. Stačí si stanovit funkční pracovní postupy, ujednat si hranice, za které není možné vstoupit. V sociálních službách Oblastní charity Pardubice se dají takové hranice stanovit ve třech krocích.

Rovina procesu jednání se zájemcem o poskytování sociálních služeb je první krok, při kterém poskytovatel sděluje potenciálnímu klientovi podstatné informace o sobě a současně zjišťuje informace potřebné pro poskytování požadované sociální služby od zájemce, aby bylo možno rozhodnout, zda služba dokáže realizovat zájemcovy požadavky, očekávání a cíle. Pokud konkrétní sociální služba nedokáže reflektovat požadavky zájemce, je tento odkázán na službu vhodnou.

V případě, kdy služba dokáže reflektovat požadavky zájemce je tento o kladném rozhodnutí spraven a lze započít druhý krok.

Druhým krokem je jednání o uzavření smlouvy, které úzce navazuje na proces jednání se zájemcem o službu. Jednání má několik částí s cílem dohodnout řádně a srozumitelně všechny okolnosti související s pozdějším bezpečným a kvalitním poskytováním služby. Vlastní jednání směřující k podpisu smlouvy vede pracovník, který je zpravidla oprávněn takovou smlouvu podepsat. Smlouva musí vytvořit podmínky a garance pro to, aby poskytování sociální služby bylo pro klienta, ale i pro Oblastní charitu Pardubice bezpečné. Před uzavřením smlouvy je každý zájemce informován o všech povinnostech, které pro něho ze smlouvy budou vyplývat, o způsobu poskytování sociální služby a o úhradách za tuto službu. Vždy je jednáno se zájemcem, nikoli o něm v jeho nepřítomnosti. To platí i v případech, je-li při uzavírání smlouvy zastupován a podepisuje se za něj někdo jiný. Při jednání o uzavření smlouvy je vždy kladen důraz na to, aby zájemce v maximální možné míře rozuměl projednávaným záležitostem.

Třetím a nejdůležitějším krokem je pečlivě dodržovat pravidla, na které je potřeba neustále dbát. Nedělat činnosti, které nejsou smluvené, nestavovat se u klienta po práci, nedávat a nebrat si odměny nad rámec úhrady za poskytování sociální služby, neslibovat nemožné, pracovat všichni jednotně. Není to lehký úkol, ale není nemožný. Držte nám palce, ať se nám daří v co největší míře naplnit. Pak budeme moci opravdu upřímně říci, že pomáháme.

Jaroslav Havlík, metodik sociálních služeb

Klubík

Rok 2019/2020 byl pro Klubík stejně netradiční jako pro většinu z nás. Začali jsme klasicky v říjnu, vše šlo podle plánu. Uskutečnili jsme druhou Halloweenskou přespávačku, nacvičili jsme vánoční vystoupení pro seniory, po Novém roce jsme přivítali nové členy, ale po Valentýnu jsme se již nesešli. Naštěstí bylo však přáno našemu tradičnímu již čtvrtému příměstskému táboru, který nesl název Svět plný kouzel a fantazie s Harrym Potterem. Tábor se opět vydařil výborně. Mé velké díky patří Barboře Hálové za to, že již několik let pomáhá s Klubem dětí a na všech akcích, co k němu patří. Dále také děkuji Danielovi Látovi, který se již ve svých patnácti letech dal na dráhu dobrovolníka a také Janě Mikulecké, díky jejímž nápadům se naše aktivity posouvají zase o kus dopředu. Na závěr musím říci, že si vážím všech příspěvků, také dětí, kterým máme možnost se věnovat a také mých nejdražších pomocníků, o kterých vím, že se o ně můžu opřít, a že společně tvoříme něco smysluplného.

Kateřina Pospíšilová, vedoucí Klubu dětí

Klub dětí je jednou z aktivit střediska Služeb pro rodiny s dětmi, nabízí smysluplné trávení volného času dětem ze sociálně znevýhodněného prostředí.

Setkání blízkých

Na Mikulovické faře se uskutečnilo setkání lidí, o jejichž blízké pečovala pardubická Domácí hospicová péče. Jak řekla staniční sestra Veronika Pilcová: „Nešlo o smutnou událost, ale o milé setkání lidí, se kterými jsme si prošli intenzivní a náročnou částí jejich životů. Někteří z nich si procesem starání se o umírající blízkou osobu procházeli vůbec poprvé ve svém životě. Bylo tedy pro mne i mé kolegyně důležité, aby si uvědomili, že v tom nikdy nejsou sami. Přály jsme si, aby si své zkušenosti z této těžké životní situace předali mezi sebou a zpětně mohli vyjádřit svůj strach, obavy, ale podělit se i o radostné chvíle se svými blízkými. Byl to čas pro ně - pro rodinu. Bylo pro nás důležité, aby věděli, že se rozhodli správně - nikdo z nás nechce umírat sám za zavřenými dveřmi. Svým rozhodnutím dopřáli svým milovaným pocit blízkosti, rodiny, sounáležitosti a podpory na sto procent a bylo potřeba, aby to oni sami věděli…“

RODINY S DĚTMI V NOUZI

Pomáháme rodinám s dětmi v nouzi, podporujeme funkčnost rodiny a předcházíme tak odejmutí dětí do ústavní péče.

sbírkové konto 2800235245/2010 Fiobanka, a. s.

Svět se navždy změní
Nic nebude jako před pandemií
Jiní budeme i my…

Nic se neděje náhodou. Vše má hlubší smysl. Nemocná je naše společnost. Honíme se za penězi. Žijeme v hojnosti. Cestujeme po světě. Nevážíme si zdraví. Bezmezná svoboda má pro nás větší cenu než pravidla. Opustili jsme Boha...

Potřebujeme k životu trávit víkendy v nákupních centrech? Je nutné každé léto létat k moři? Odpověď pro mě není: ,,Já mám na to právo. Já si to zasloužím. Já si potřebuji odpočinout, když se pořád honím…“

Všechno je jinak. Obchody jsou zavřené. Hranice střeží policie a celníci. Bylo nutné přitáhnout opratě bezmezné svobodě, ze které se vytratila morálka a odpovědnost. Naše životy nabírají jiný směr a potřeby přehodnocujeme. Nyní jsme nuceni zpomalit a víc se věnovat rodinám. Neumíme být spolu a najednou musíme. Čas, který máme, je velkým darem. Naslouchejme tichu. Přehodnoťme své životy. Je nejvyšší čas. Další šance nemusí přijít.

Koronavir odkrývá naše charaktery, schopnosti a především odhodlanost myslet na ostatní. Mezi námi žije opravdu mnoho skvělých lidí. Jen jsme je pro naši zaslepenost a sebestřednost neviděli.

Markéta Vašková
březen 2020

PŮJČOVNA KOMPENZAČNÍCH POMŮCEK

Kompenzační pomůcky usnadňují péči, přinášejí větší komfort pacientům i pečujícím. Lidé se sníženou soběstačností mohou zůstat součástí přirozeného prostředí a plnohodnotně žít v kruhu blízkých.

Půjčujeme antidekubitní matrace, francouzské hole, infuzní pumpy a stojany, kyslíkové koncentrátory, WC nástavce, polohovací postele, sedačky do vany, mechanické vozíky, chodítka, toaletní židle a další.

Pardubice
Ivana Rejkubová
Tel.: 466 335 026, 775 296 843
Pondělí – pátek 7:00 – 15:00

Holice
Bc. Dana Fifernová, DiS.
Tel.: 466 681 654, 775 296 831
po předchozí domluvě

DOPROVOD A DOPRAVA OSOB

Poskytujeme dopravu speciálně upravenými automobily pro bezpečnou přepravu osob se sníženou soběstačností. Doprovodíme Vás k lékaři, do místa poskytování sociálních služeb, na návštěvy za rodinou, přáteli nebo za kulturou. Zajistíme asistenci při přesunu z domácnosti do vozidla, například do sanity.
Zajišťujeme také dopravu do ambulantních a pobytových odlehčovacích služeb, dovoz kompenzačních pomůcek a montáž polohovacích postelí.

pondělí – pátek 7:00 – 15:00
Ivana Rejkubová, 466 335 026, 775 296 843
info@charitapardubice.cz, V Ráji 732, 530 02 Pardubice

SOCIÁLNÍ ŠATNÍK

Shromažďujeme oblečení a obuv pro dospělé i děti v nouzi z Pardubic a okolí, nábytek a věci potřebné pro domácnost.
Lůžkoviny, ručníky atd., hračky, školní potřeby, kočárky i autosedačky - čisté, nepoškozené oblečení a spárované boty zabalené v igelitovém pytli nebo tašce můžete nosit do charitních kontejnerů na textil.
Umístění kontejnerů na www.pardubice.charita.cz

Michal Boháč, 466 335 026, 775 296 844, mbohac@charitapardubice.cz
Pichlova 1573, 530 02 Pardubice

POTRAVINOVÁ POMOC

Oblastní charita Pardubice je zakládajícím členem Potravinové banky PARDUBICE, z. s., která je součástí České federace potravinových bank. Ve spolupráci se sociálními pracovníky ostatních organizací a institucí zajišťujeme distribuci potravinové pomoci potřebným na Pardubicku.

www.potravinovabanka.cz

Pomáháme osobám nacházejícím se v tíživé životní situaci, kterou se snaží řešit ve spolupráci se sociální službou (např. městský úřad, ÚP ČR, nezisková organizace). Pomoc je poskytována na základě sociálního šetření a po vydání „Poukazu na potravinovou a materiální pomoc“ humanitárním pracovníkem na výdejním místě Oblastní charity Pardubice. Pro doporučení klienta sociálním pracovníkem je třeba kontaktovat vedoucí Služeb pro rodiny s dětmi PhDr. Karolínu Rumlovou.
Děkujeme všem, kteří pomoc potřebným podpořili při potravinových sbírkách a pomohli těm, kterým nezbývají prostředky na to nejzákladnější. Oblastní charita ráda přijme trvanlivé potraviny do skladu pomoci potřebným, kontaktní osobou je Michal Boháč.

PhDr. Karolína Rumlová, 461 100 445, 777 296 826
potravinovabanka@charitapardubice.cz, Pichlova 1573, 530 02 Pardubice

DOMÁCÍ PRÁCE VŠEHO DRUHU

instalatérské práce - montování a oprava nábytku - zahradnické práce - úklid domácnosti, sněhu a další
Garantujeme solidní jednání a vstřícný přístup.

pondělí – pátek 7:00 – 15:00
Ivana Rejkubová, 466 335 026, 775 296 843
info@charitapardubice.cz, V Ráji 732, 530 02 Pardubice

Dobrovolnické centrum

Tříkrálová sbírka 2021

V roce 2021 podpoříte

- Paliativní ambulanci a mobilní hospic
- Rozšíření pečovatelské služby a služeb pro rodiny s dětmi
- Humanitární projekty v zahraničí
- Řešení mimořádných situací
- Přímou pomoc lidem v nouzi

Sbírkový účet 6608822/0800 VS 77753002 (Oblastní charita Pardubice)

Přivítáme nové koledníky
- rodiny, skupinky kamarádů i jednotlivce.
Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat.

online koleda

Hledáme netradiční dobrovolníky - zahrádkáře

Součástí charitních prostor jsou zahrady, které využívají klienti odlehčovacích služeb, v Češkově ulici pak děti v rámci Klubu dětí. Uvítáme pomoc s údržbou, nápady na zlepšení, nabízíme možnost založení zeleninových či okrasných záhonků, využití skleníku. Vhodné nejen pro aktivní důchodce z Pardubic či okolí, kteří nemají vlastní zahrádku a přesto by rádi věnovali energii smysluplné činnosti.

S čím můžete jako dobrovolník pomoci?

Práce s dětmi – doučování dětí ze sociálně znevýhodněných rodin, akce pro děti.

Volnočasové aktivity se seniory – procházky, rozhovory, čtení knih, luštění křížovek...

Jednorázové akce – Tříkrálová sbírka, Sbírka potravin, výroba adventních věnců, šití kostýmů, údržba zahrad.

Firemní dobrovolníci - teambuilding v rámci firemního dne dobrovolnictví, smysluplná práce darovaná Charitě

Koordinátor dobrovolníků a Tříkrálové sbírky: Mgr. Miloš Lášek, 730 572 959, mlasek@charitapardubice.cz

Rodinné centrum DaR Luže

KULTURNÍ A VZDĚLÁVACÍ PROGRAMY. LIDOVÉ TRADICE, SETKÁVÁNÍ

CENTRUM PRO VŠECHNY GENERACE

KLUB MAMIŇÁČEK
HRÁTKY S BATOLÁTKY,
KLUB M_ANIMA
VAŘENÍ S PÍSNIČKOU
KLUB OTAZNÍK
HRA NA FLÉTNU
PROMLUV POHYBEM

603 880 938 materskecentrum.estranky.cz

BABIČKO, DĚDEČKU NAUČ MĚ * DEN ZEMĚ * DEN DĚTÍ * DEN CHARITY * ŽIJEME V LUŽI * PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR * VELIKONOČNÍ A ADVENTNÍ DÍLNY * PŘEDNÁŠKY A BESEDY * TATÍNKOVO ODPOLEDNE

@rodinnecentrumdarluze

Oblastní charita Pardubice

Kontakty na naše služby

Zdravotní péče

Domácí zdravotní péče Pardubicko (terénní)
Zuzana Cepková, vrchní sestra
731 646 803, zcepkova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Domácí zdravotní péče Holicko (ambulantní, terénní)
Markéta Vašková, vrchní sestra
775 296 830, vaskova@charitapardubice.cz
nám. T.G. Masaryka 29, Holice, 534 01

Hospicová péče

Domácí hospicová péče Pardubicko (terénní)
Veronika Pilcová, staniční sestra
734 435 166, vpilcova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Domácí hospic Andělů strážných (terénní)
Markéta Vašková, vrchní sestra
775 296 830, vaskova@charitapardubice.cz
Mgr. Miloš Mrázek, Th.D., koordinátor hospicové péče
730 812 217, mmrazek@charitapardubice.cz
hospicpardubice.cz
nám. T.G. Masaryka 29, Holice, 534 01

Pečovatelská služba

Pečovatelská služba Pardubice (terénní)
Jarmila Klimešová, vedoucí střediska
775 296 850, klimesova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Pečovatelská služba Lázně Bohdaneč
(ambulantní, terénní)
Eva Beránková, vedoucí střediska
603 459 486, eberankova@charitapardubice.cz
Šípkova 49, Lázně Bohdaneč, 533 41

Pečovatelská služba Holice (ambulantní, terénní)
Bc. Dana Fifernová, DiS., vedoucí střediska
775 296 831, dfifernova@charitapardubice.cz
Palackého 1131, Holice, 534 01

Pečovatelská služba Moravany (terénní)
Bc. Dana Fifernová, DiS., vedoucí střediska
775 296 831, dfifernova@charitapardubice.cz
nám. Hrdinů 13, Moravany, 533 72

Osobní asistence

Osobní asistence (terénní)
Jarmila Klimešová, vedoucí střediska
775 296 850, klimesova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Odlehčovací služby

Ambulantní odlehčovací služby Červánky Mikulovice
Jana Komárková, vedoucí střediska
730 549 252, jkomarkova@charitapardubice.cz
Devotyho 1, Mikulovice, 530 02 Pardubice

Pobytové odlehčovací služby Červánky Třebosice
Bc. Petra Průšková, vedoucí střediska
775 296 833, ppruskova@charitapardubice.cz
Třebosice 22, 530 02 Pardubice

Pobytové odlehčovací služby Červánky Pardubice
Bc. Robert Vítek, vedoucí střediska
735 726 954, rvitek@charitapardubice.cz
V Ráji 786, 530 02 Pardubice

Terénní odlehčovací služby Červánky Pardubice
Bc. Robert Vítek, vedoucí střediska
735 726 954, rvitek@charitapardubice.cz
V Ráji 786, 530 02 Pardubice

Služby pro rodiny s dětmi

Služby pro rodiny s dětmi (ambulantní, terénní)
Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
a Služby pro pěstouny
PhDr. Karolína Rumlová, vedoucí střediska
777 296 826
ksilarova@charitapardubice.cz
Češkova 1247, Pardubice, 530 02

RVC Holoubek
Dudychova 782, HOLICE

RODINNÉ A VZDĚLÁVACÍ CENTRUM HOLOUBEK

PONDĚLÍ–PÁTEK

PRAVIDELNÉ PROGRAMY PRO DĚTI A DOSPĚLÉ

prostor pro setkávání, inspiraci, vzdělávání

VOLNÁ HERNA, HUDEBNÍ DOPOLEDNE, BABY STUDIO,
PŘÍPRAVA NA POROD, ŠIKOVNÉ RUČIČKY - TVOŘENÍ PRO DĚTI, KERAMIKA,
MONTESSORI AKTIVITY, CVIČENÍ PRO DĚTI, ZPÍVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ a další...

JEDNORÁZOVÉ AKCE • PŘEDNÁŠKY • WOKSHOPY • KURZY

AKTUALITY na www.rvcholoubek.cz | M: 773 141 960 | facebook

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

VZDĚLÁVACÍ KURZY

pro **RODIČE** (dětí do 15 let) a **55+**

KURZOVNÉ ZA VÁS HRADÍ ESF

Projekt s rč. CZ.03.1.51/0.0/0.0/17_081/0011605 je financovaný za pomocí Evropské unie z prostředků Evropského sociálního fondu a Operačního programu Zaměstnanost. | www.esfcr.cz

ROVNOPRÁVNOST S ROZUMEM
VZDĚLÁVACÍ PROJEKT – RVC HOLOUBEK

- CYKLUS ROZVOJOVÝCH SETKÁNÍ
- JAZYKOVÉ KURZY - AJ A NJ
- PC KURZY | PORADENSTVÍ | KOUČOVÁNÍ
- KONFERENCE | WORKSHOPY | SETKÁVÁNÍ
- PO DOBU VZDĚLÁVÁNÍ NABÍZÍME – **HLÍDANÍ DĚTÍ**

rovnopravnostsrozumem.cz

koordinátorka VLADIMÍRA KREJČÍKOVÁ, M: 603 566 141, krejcikova.roro@gmail.com

Pokračování z úvodní strany

V posledním roce jsme získali grant Ministerstva zdravotnictví ČR na rozvoj mobilní specializované hospicové péče, financované Ministerstvem zdravotnictví ČR v rámci operačního programu Zaměstnanost. Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií z Evropského sociálního fondu. Intenzivně ho uskutečňujeme. Vyvstávají těžkosti, které musíme řešit. Jako je potřeba dalších pomůcek, vybudování paliativních lůžek a paliativních ambulancí v Holicích a Pardubicích. V uplynulém roce jsme získali grant na projekt „Rovnoprávnost s rozumem" financovaný z evropského sociálního fondu a operačního programu pro rodiče s malými dětmi na rodičovské dovolené. Je to originální kombinace vzdělávacích aktivit podpůrného programu. V letošním roce jsme tyto kurzy poskytovali i online. Mám radost, že se nám daří pomáhat i v zahraničí, pokračujeme v humanitární pomoci na Ukrajinu do měst Vilšany, Neresnytsya, Tjačiv.

Máme být za co vděční. Chtěla bych moc poděkovat všem, kteří za námi stáli a podporovali nás. Naše činnost by se neobešla bez pomoci dobrovolníků a dárců, bez podpory MPSV, kraje, měst a obcí, farností. Touto cestou tedy děkuji všem příznivcům Oblastní charity Pardubice, zaměstnancům, dobrovolníkům, asistentům Tříkrálové sbírky, dárcům, sponzorům a donátorům, lékařům.

Celé toto velké dílo by se jistě nedařilo uskutečňovat bez Božího požehnání, za ně jsme velmi vděční. Jsme si vědomi, že jediné, co bude důležité, až odejdeme, budou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.

Mgr. Marie Hubálková, ředitelka OCHP

Ze života Charity

Adopce na dálku a návštěva biskupa z Indie

Již řadu let zaměstnanci pardubické Charity podporují v programu Adopce na dálku indickou dívku Joyce na cestě za vzděláním. V září 2019 do Pardubic zavítal biskup Derek Fernandes, který je partnerem tohoto projektu v indické oblasti Belgaum a spolu s ostatními pečuje především o vzdělávání chudých indických dětí. Návštěva z Indie navštívila naše ambulantní středisko Odlehčovacích služeb Červánky a na veřejné besedě na pardubické faře seznamovala nejen přispěvatele do programu Adopce na dálku s pomocí v Indii.

Vánoční dárky pro méně šťastné

Charitní pracovnice Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi a Služeb pro pěstouny se i letos před Vánoci snaží za pomoci dobrých lidí splnit konkrétní vánoční přání dětem ze sociálně znevýhodněných rodin. Všem dárcům ze srdce děkujeme.

7. Charitní ples pro Domácí hospic

Oblastní charita Pardubice ve Skautském centru Vinice již posedmé pořádala ples, z jehož výtěžku podporuje Domácí hospic. Jak řekla ředitelka Marie Hubálková: „Devadesát procent lidí si přeje odejít z tohoto světa v domácím prostředí. Jsem ráda, že i tímto způsobem můžeme služby Domácího hospice podporovat a propagovat a těší mne i vysoká účast tradičních i nových mladých návštěvníků plesu." Záštitu opět převzal náměstek hejtmana Pardubického kraje Roman Línek.

Vánoční benefiční koncert

aneb hudební naděje pro Oblastní charitu Pardubice

V zaplněném chrámu Československé církve evangelické v Hronovické ulici se uskutečnil benefiční koncert mladých umělců pro Domácí hospic Andělů strážných. Adela Ide (Adéla Krátká), Ondřej Zahaluk a dětský sbor Rosa ze Základní školy Josefa Ressla zazpívali krásné adventní i vánoční písně. Díky dobrovolnému vstupnému získala Oblastní charita Pardubice bezmála pět tisíc korun, které použije na podporu a rozvoj své domácí hospicové péče.

Věnce pro hospic

Adventní věnce pro domácí hospic je název benefiční akce, kterou tradičně pořádáme za pomoci ČSOB Pojišťovny, Univerzity Pardubice, firmy Panasonic, Kroužků Východní Čechy a farností v Pardubicích, Holicích a Sezemicích. Zájemce o společné vyrábění jsme přivítali také tradičně v Salesiánském klubu mládeže.

Tři charitní sestry na společné pouti

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich." Matouš 18,20

V sobotu 26. září u příležitosti celorepublikového Dne Charity poutní chrám Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži přivítal poutníky, kteří přišli prosit nejen za své blízké, ale též podpořit práci Charit Pardubice, Chrudim a Nové Hrady, které Pouť lidí dobré vůle za nemocné, trpící, umírající a drahé zesnulé pořádaly. Poutníci a návštěvníci mše svaté prostřednictvím lístků mohli odevzdat Boží milosti své individuální prosby za zdraví svých blízkých či poděkovat za péči charitních sester, pečovatelek, lékařů a sociálních pracovníků.

Přes nepřízeň počasí se na 32 kilometrů dlouhou cestu vydali pěší a cyklističtí poutníci z Pardubic i Chrudimi a pro ty, kteří by náročnou cestu nezvládli, byl vypraven autobus. Mši svatou, kterou celebroval generální vikář Královehradecké diecéze Jan Paseka, varhanní koncert Petra Špáty a přednášku Františka Jirásko o historii poutního místa mohli zájemci sledovat rovněž v přímém přenosu na YouTube kanálu Oblastní charity Pardubice.

Pomoc Zakarpatii

Pardubická Charita ve spolupráci s Pardubickým krajem pokračuje v materiální pomoci nemocnicím v Tjačivu a Neresnytsi na Zakarpatské Ukrajině. Do kontinuální materiální sbírky můžete přispět i Vy. Pro zakarpatské nemocnice uvítáme zejména ložní povlečení a ručníky, úklidovou a desinfekční chemii, jednorázové pleny pro dospělé, stomické pomůcky, hygienické potřeby a prací prášky. Děkujeme jednotlivým dárcům a Pardubickému kraji, že nám pomáhají pomáhat.

Přesmyčková výpustka

A. Skla; buřič
B. Církevní stavba; ohbí paže
C. Tesařská skoba; jméno spisovatele Poláčka
D. Filmový aparát; bývalé německé platidlo
E. Zlodějský pták; kaprovitá ryba
F. Přepychové auto (hovorově); námořní loď
G. Slepice; oříškový keř
H. Náruživé hraní karet; peněžní ústav
I. Italské velkoměsto; rouška
J. Vytváření uměleckého díla; otočka
K. Sváteční pečivo; obojživelník
L. Umělé hmoty; pracky

Vydává jednou ročně Oblastní charita Pardubice
V Ráji 732, 530 02 Pardubice, info@charitapardubice.cz, 466 335 026

DĚKUJEME PARDUBICKÉ TISKÁRNĚ WWW.FRONTE.CZ ZA DÁRCOVSKY PROVEDENÉ TISKAŘSKÉ PRÁCE

Návštěvy na Charitě

Těší nás, že jsme mohli jako každý rok přivítat několik návštěv jednotlivců i organizací a seznámit je s naší prací. K významným návštěvám patřilo například setkání s poslancem Markem Výborným, generálem Petrem Pavlem či ředitelkou a prezidentem DKCH Hradec Králové.

Sbírka potravin

Děkujeme všem dárcům, kteří při listopadové Sbírce potravin věnovali potraviny a drogerii pro charitní sklad Potravinové pomoci, odkud je materiální podpora vydávána na základě poukazu vystaveného sociálními pracovníky státních i neziskových organizací potřebným na Pardubicku. Jarní sbírka se vzhledem ke koronavirovým omezením nemohla uskutečnit a rádi přijmeme trvanlivé potraviny k doplnění skladu pomoci potřebným, kontaktní osobou je Michal Boháč. Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat.

A	B	R	E	J	L	E	R	E	B	E	L	J
B												
C												
D												
E												
F												
G												
H												
I												
J												
K												
L												